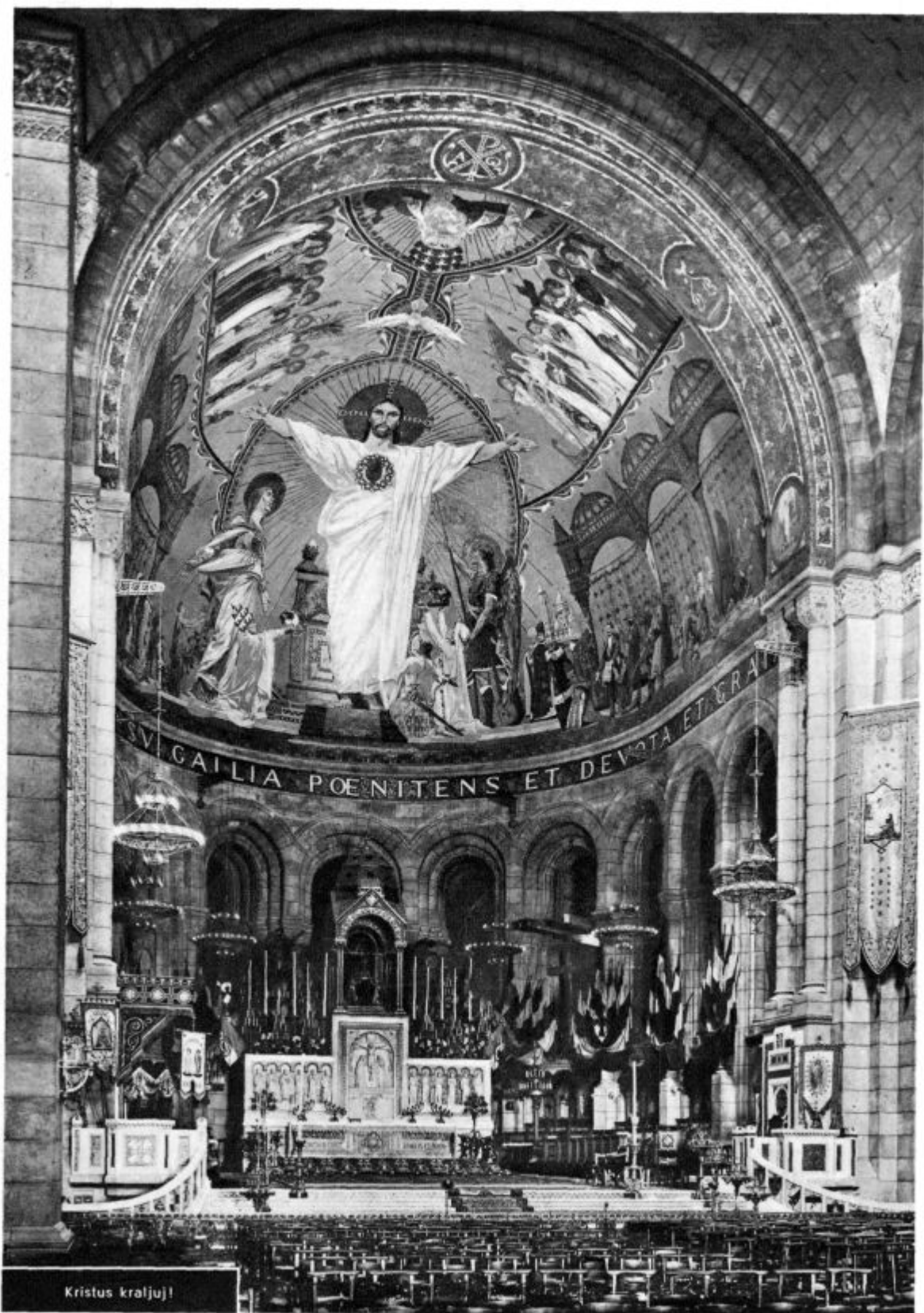

Oktober
1940

Kip sv. Terezije Det. Jez. v Slovenjem Gradcu

Bogoljub

Kristus kralju!

B * O * G * O * L * J * U * B

OKTOBER

XXXVIII. LETNIK

1940

Kristus v velikem mestu

Ko smo brali o napadu angleških bombnikov na zapadno nemško mesto Köln, se mi je srce stnilo, zakaj spomnil sem se veličastne stolnice s svetinjami Sv. treh kraljev, ki so se jim hodili stari Slovenci poklanjat, in pred dušo mi je vstala mlada cerkev svetih mučencev, Sankt Mechtern, s prečudno stensko podobo Kristusa Kralja. In za mesec Kristusa Kralja vam res ne vem lepšega povedati kakor pokazati in razložiti to sliko, ki jo je ustvaril umetnik Jožef Hecker in ki jo Bogoljub prinaša v celoti na strani 288 z napisom: **Kristus v velikem mestu.**

Res! Kristusa je tu umetnik prestaval z Genezareškega jezera v vzdušje in ozračje velikega mesta našega časa. Obdajajo ga ljudje z obrazom in obleko naših dni v vrišču in hrušču ulice z avtom in kolesom, s časopisom in reklamo, z barom in grehom. Kakor nekdanj na gori osmih blagrov je zbral Jezus okrog sebe množico trpečih ljudi: ubožce naših cest, vojne slepce in pohabljenec in tiste, ki so jim zmrznili pošteni prihranki, da se zdaj nikoli do sitega ne najedo. Vsem hoče biti Zveličar: delavcem in izobražencem, svetnim damam in gospodom, starčkom in otrokom, dvomljivcem in neodločenim, duhovno gluhih in slepih, ki so oglušeli v nasladah življenja in oslepeli ob vabljenih reflektorjih lažnivih časopisov. Tudi tiste hoče rešiti, ki so upodobljeni na vrhu slike in ki žive v svetu lažnivega videza, v katerem jim slepeči sij žarometov hromi pogled, da ne morejo videti prave

luči. Zato spodaj po pravici stoji napis: »Razodela se je dobrotljivost in ljudomilost Boga, našega Odrešenika«. (Tit 3, 4.)

Oglejmo si sedaj spodnji del slike, ljudi, ki razumejo Jezusovo ljubezen in priznavajo Kristusa Kralja!

Najprej Zveličarja samega! Kako zgovoren je njegov pogled iz globokih, lahko zastrtih oči! Kakšna ljubezen, usmiljenje, razumevanje in kako mila prošnja govori iz njih! Nežna, nebeška luč trepeče na njegovih prsih in označja ljubezen njegovega srca. Poln ljubezni je vzel pod svoj plašč enega izmed najrevnejših. Ubožec, ki njegov obraz razodeva neizmerno trpljenje in se glava pripogiblje pod težo življenja, se opira na bergle, obleko ima za silo zakrpano in vse na njem razodeva, da je pohabljenec, ki mu je življenje velika bridkost. A sedaj, ko mu je Jezus položil levico na rame in ga vzel v svoje okrilje, se čuti varnega in ve, da tudi tako življenje ni brez pomena.

Ta pohabljenec predstavlja sodobno, moderno človeštvo, ki je polno zmot v mišljenju, hotenju in čustvovanju, npravno obubožano in na smrt bolno. Le Kristus mu more pomagati.

Spodaj na levi čisto spredaj žena s skrivljeno hrbtenico. Vidi se ji, s kakšnim trudom se opira na palico, a njen pogled in vsa njena podoba pričata, da brezmejno zaupa v Jezusa. Mlad mož, gotovo njen sin, jo drži, obrnjen proti nam, a tudi njegov pogled išče Zveličarja; brez dvoma ga mati vrača Jezusu.

Kristus v velikem mestu

Desno od tega moža stoji plešast muzikant s klobukom v roki. Opica, ki sedi na njegovi harmoniki, se je ustrašila in se ga zdaj drži za sukno. Tudi godca hoče Jezus rešiti! Nad skrivljeno ženo stojita tamkajšnji župnik in ljudski voditelj, »nemški Krek«, Anton Heinen.

Naprej na desno opira resen mož brado na palico in globoko premišljuje, najbrž o verskih rečeh. Desno od njega prihaja k Zveličarju slep mož, ki ga vodi hčerka. Telesne oči so mu zaprte, a vid je odprt, zakaj v duši mu gori velika luč, ki je Kristus. Ob omenjeni deklici spodaj na desno sedi na svojem vozičku pohabljenec brez nog. Poleg njega pa kleči mož pred svojo bolno ženo. Morda je žrtev materinstva, a Jezusova bližina diha vanjo novo življenje; že vstaja, dasi so njene roke do kosti shujšane in njena glava še vsa

dremotna, dečka zraven nje pa sta se naveličala igre z vrtavko in sta se sklonila nad slikano knjigo: Če ne boste kakor kateri teh malih, ne pojdete v nebeško kraljestvo.

Na desni ob Jezusu prav spodaj sta dva moža, izmed katerih drži eden zaprto nabožno knjigo na kolenu, najbrž evangelij. Podoba je, da je mož globok mislec in zdi se, da ga Kristusova resnica popolnoma zadovoljuje. Nič manj ni srečen mlajši mož poleg njega. Široko razkoračen, krili z desnico in kaže proti Zveličarju, obraz živahno dopoveduje, a prav tako govori tudi njegova levica, ki bo kmalu pozabila na klobuk, ki ga stiska pod pazduho: čustven, sangviničen človek, ki ves gori za Kristusom.

Nad njima proti desni sta oče in mati, ki vodita otroke k Jezusu. To se pravi z drugo besedo: Brez Kristusom ni zdrave in srečne družine. O Zveličar, reši naše družine! To zdaj na Francoskem kar naprej govore, pri nas pa tudi ne moremo reči: »O Bog zahvalimo te, da nismo kakor drugi ljudje...«

Menih na skrajni desnici po svoji noši pripada cerkvenemu redu, ki je skrbel za prenočišče, oskrbo in pokop siromašnih tujcev in romarjev. Ta mož zelo spada na podobo današnje bede in trpljenja svetovne vojske. Slep

pi godec nad njim pa predstavlja sodobno človeštvo, ki mu ne sveti več luč resnice. Razočarano se obrača h Kristusom in mu kliče: Gospod, daj da spregledam!»

Nad Jezusom se je ustavil mladenič s kolesom. Veliko dela ima in nujnih opravkov, a Jezusa tudi mora poslušati, prav tako kakor delavec za njim, ki se po težkem dnevnem delu spominja, da je Jezus Pot, Resnica in Življenje in zato k njemu korake namerja.

Levo od Jezusa, nekoliko niže, stoji častitljiv starček z neskončno vdanim obličjem in stara mati, ki ima na obrazu napisano povest bridkega trpljenja. Oba sta globoko prepričana, da le Jezus more človeka resnično potolažiti. Nad to materjo skriva svoj solzni obraz v levi dlani mlada grešnica. Dolgo se ni zmenila za ubogege, shujšane otročička, a zdaj ga spet jemlje v naročje in ker se

kesa, ima Jezus tudi zanjo besedo ljubezni in odpuščanja.

V srednjem delu slike na levi stojita dva dvomljivca, ki se ne moreta odločiti, ali naj gresta h Kristusu, ali naj mu obrneta hrbet, kakor je to storil mož nad njima: Izneveril se mu je in krenil na široko cesto, ki vodi v pogubljenje.

Zdaj si hitro ogledjmo še vrhnji del slike, ki ga imamo tu na desni. To je svet, ki se za Kristusa ne zmeni, ga odklanja ali celo sovraži.

Tu je satan vladar in središče življenja. Sicer se trudijo angelčki, da bi hudega duha odvrnili od ljudi. Vlečejo ga za oslovska ušesa, za rep in za roke, a zastonj, ker ljudje sami nočejo. Ali vidite vragaovo levico, s kakšno težo sloni na rami moderne dame!

Z desnico pa sega globoko doli po gošpodu z monoklom, da si še bolj podjarmi

Kristus sovraži svet

modernega sužnja. Na levi tega moža hiti nesrečnica z odločnim korakom v strupeno ozračje. Kaj jo čaka, se lahke bere na obrazu razočarane zapeljanke nad njeno glavo. Z razširjenimi očmi in odprtimi usti smrtno prestrašena strmi, v kakšno družbo je zašla.

Na levi za njo hiti polizobraženec v satanovo bližino, kakor da ga priteza magnet. Pod pazduho ima svoj evanġelij z naslovom Håkkel, knjigo brezvernega nemškega modrijana, ki je tajil Boga in dušo.

Desno ob avtu izginja malikovalec svojega želodca v baru. Še bolj na desno deklamira agitator besede francoske revolucije: Svoboda, enakost, bratstvo. Vrag ga navdihuje in mu trobi v ušesa prevratne besede. Tudi moža prav na desni sta v njegovi oblasti. Strastno buljita v časopis, ki se imenuje: »Laž« in ki vsak dan srkata iz njega strup svoji duši.

Vsemu zgornjemu delu je satan kralj kakor v dolnjem vlada Kristus Kralj. A vendar ne tako! Zakaj tudi zaslepljenci zgoraj so še živi ljudje. Jezus pa hoče, da se zveličajo vsi ljudje, zato tudi te vabi k sebi in jih s skrivnostnimi vezmi pritega k svojemu srcu.

J. Šimenc.

Kristus in njegovi zvesti

»Bog natrosi pticam žita, pa morajo do njega zleteti.«

»Če Bog da zobe, da tudi kruha.«

»Človekove želje in božja volja so dostikrat navzkriž. Zavedajmo se pa, da Vsevedni bolje pozna kot človek, kaj nam je v prid.«

»Če bi hotel Bog vse storiti po naši volji, bi bili redkokdaj srečni.«

Kristus, Kralj krščanskih družin

Kristus je kralj vseh ljudi, a mnogo jih je, ki ga ne marajo spoznati in priznati. Že judje so nekoč pobirali kamenje, da bi ga vanj lučali. To je bilo takrat. Toda tudi danes kličejo mnogi ne sicer v besedah, marveč s svojimi deli: »Nočemo, da bi nas Kristus vladal.« »Nočemo« — po tem geslu se ravna tisti del mladine in tisti moderni zakonci, ki so zakonsko zvezo sprevergli in se hočejo neomajno izživljati, ne da bi si oprtali bremena, ki so jih obetali sprejeti pred poročnim oltarjem.

Kristus je kralj. Ali ga priznavajo kot takega šole in njih upraviteljstva, knjižnice, gledališča, tisk, poslanske zbornice, delavnice, tovarne, gostilne, hoteli?!... Ker ga ne priznavajo, zato se pa Kristus umika, zato odteguje svoj blagoslov.

Dobre slovenske družine pa hočejo ostati in bodo ostale zveste božjemu Kralju, pa bodo vsekdar in povsod spolnjevale voljo njegovo, da jih bo osrečeval z roso nebeškega blagoslova in spremljal s svojo pomočjo v vseh okoliščinah življenja.

Versko-nravno in gospodarsko varstvo družine. Katoliški delavci so imeli v Curihu

(Švica) kongres, ki so na njem razpravljali zlasti o družinskem vprašanju v luči katoliške socialne etike (nравstvenosti). V sklepih se izraža, da je družina v Švici ogrožena zlasti v versko-nravnem pogledu. Buditi je zato treba bolj ko doslej zavest nравstvene odgovornosti zakoncev, ki jo imajo do svojih družin, in zavest vzgojnih obveznosti do otrok. Nujno je, da se ženini in neveste pripravljajo za zakonsko življenje ne samo v gospodarskem in poklicnem pogledu, marveč da se utrdijo v krščanski značajnosti in se ohranijo nравno neoporečni. Spoštovati čast, poštenje in veljavnost žene, imeti v svetem spoštovanju porajajoče se življenje, ohraniti ponos ob številni družini — so čednosti, ki se jim ne sme nihče izneveriti.

Nравstveno in socialno zdrave družine — tako poudarjajo resolucije (sklepi) — so predpogoj zdrave države in zdravega narodstva. Zato je pa dolžnost odgovornih oblastnikov, da vse store, kar je potrebno, za varstvo družin. Posebno naj oblast uvažuje, da je delo tisto sredstvo, ki obvladuje svet po človeku, in da mora ista oblast v prvi vrsti skrbeti, da bo s pravično mezdo omogočeno pošteno družinsko življenje.

Vzor mater in pa...

S praznikom Marijinega materinstva, ki ga slavi sv. Cerkev po naročilu velikega papeža Pija XI. vsako leto 11. oktobra, je materinstvu dana slava in čast, ki pristoja le verskemu, svetemu dejstvu. Sv. Cerkev nam hoče torej prav jasno in na posebno slovesen način povedati in dopovedati, da je materinstvo sveto; seveda le materinstvo, ki je po božji volji, materinstvo torej, ki je v popolnem skladu z božjimi odredbami in nравnimi zakoni. Tako materinstvo je nekaj lepega, vzvišenega in svetega. In sv. Cerkev nam hoče to prav jasno in določno dopovedati, kajti ta praznik Marijinega materinstva ima, kot malo kateri drugi, obrambni značaj. Po namenu Pija XI. naj namreč pripomore, da bodo vse zmote zoper svetost materinstva zavrnjene; zmote, ki jih je iznašel ali obnovil naš brez-

božni vek. In teh zmot — na žalost — ni malo!

Posvetil je materinstvo sam naš Gospod Jezus Kristus, ko se je podvržel vsem onim naravnim zakonom, ki veljajo za vse Evine potomce; posvetila pa je materinstvo tudi najlepša in najvišja med ženami, Ona, ki je po božji milosti združila materinstvo in devišтво, cvet in sad obenem — blažena Devica in Mati Marija. Ona je brez sence greha in brez opajajoče slē, obsenčena po Svetem Duhu, spočela in nosila in rodila Njega, ki je prišel, da uniči vezi greha in razdere kraljestvo velikega zapeljivca. — Da bi se torej matere varovale greha in se stalno zavedale svetosti materinskega poklica, jim je dal papež Pij XI. za zgled brezgrešno in nedotaknjeno Devico in Mater Marijo.

Tako imamo poleg raznih zapovedi in prepovedi, ki z njimi Bog in Cerkev čuvata svetost sv. zakona in materinstva, v blaženi Devici in presveti božji Porodnici tudi vzvišen zgled, ki naj moža in ženo, predvsem pa matere vnema, da se z vso požrtvovalnostjo posvetijo svojemu velikemu in vzvišenemu poklicu.

Prepoved je v peti božji zapovedi, ki kliče: »Ne ubijaj!« Ta brani na prav poseben način nedolžnega, nebojljenega, še nerojenega otroka. — Toda koliko je, na žalost, mater, (pa saj take niso vredne tega imena, nesrečnice!), ki uničujejo v sebi spočeto življenje. Sv. Cerkev ne more nikdar priznati upravičenosti tako imenovanih »indikacij«, še medicinske ne, kaj šele socialne, dasi se ji srce krči vsled bolesti, ko mora utrpeti zgubo marsikatero vzorne matere, ki je postala mučenica svojega visokega in svetega poklica. Peta božja zapoved pač ne pozna izjem! Krivični in v greh zapeljujoči so torej moderni zakoniki, ki so v tej točki ubrali drugo pot!

Prepoved pa je tudi v VI. božji zapovedi, ki vsebuje opomin: »Ne zlorablaj svetega zakona!« S tem skuša odvrniti od pogubne poti tiste, katerim postane lahko ta zakrament zanka smrti, greha in pogube, namesto, da bi jim bila lestvica do zveličanja. In, žal, koliko jih je, ki tu zaidejo in — propadejo.

To so prepovedi. Med postave, ki jih je dal naravi, je Vsemogočni zapisal te prepovedi. Zato se pa tudi narava tako kruto maščuje nad vsakim, ki jih prestopi.

To vedó najbolj one nesrečnice, ki jim po pravici gre naslov »Herodeževske matere«. Te so krive, da je pogled v naše krstne knjige tako žalosten, te so krive, da je v mnogih osnovnih šolah toliko klopi praznih, da iz ulic naših mest zginja cvet človeštva — vedra mladina, ki edina more povsem pristno ozaljšati in oslajšati naše bedno zemeljsko življenje. Dušice nerojenih, umorjenih otrok pa pred božjim prestolom ihtijo; iz stotisoč in milijon milijonov nerazvitih ustec, ki niso nikdar izgovorila sladkega imena mati — mama, se dviga oglušujoči klic: »Maščuj našo kri, Gospod, ki je bila razlita na zemljo!« Kako bodo brezvestne žene in njih zapeljivci mogli nekoč obstati v priččo takih in tolikih tožilcev?!

Krstna kapela v St. Gradcu

Pa da bi vsaj na tem svetu ti neusmiljeni ljudje imeli kaj od teh svojih tako velikih grehov! To hudodelstvo rodi le prekletstvo in zopet prekletstvo. Vse uživanje, vse sladkosti, ki si jih s tolikim trudom priborijo, se jim sproti sprevračajo v grenkobo. Obup pa kot mračni ptič smrti razteza nad temi brezplodnimi zgublenci svoja krila...

Nad vso to kalužo in smrdečo gmoto pa plava svetla postava Matere z Detetom v naročju. Nanjo gledajo vse res krščanske matere; Marija jih dviga, jih osrečuje. To je tajna sreča naših krščanskih mater, ki so kljub vsem žrtvam in odpovedim mnogo srečnejše, kot one njih vrstnice, ki brez mere uživajo.

Zato pa prepevajo naše dobre matere, zato prepevajo polni hvaležnosti in svetega zanosa vsi zmagovalci sveta in gospodarji prihodnjega veka s sveto Cerkvijo Njej na čast: »Salve sancta parens... Pozdravljena sveta Mati, rodila si Kralja, ki vlada nebu in zemlji na veke vekov.«

P. Mihael Mlekuz, benediktinec.

»Kruha božjega ne smemo zavračati, četudi bi bil v kisu namočen.«

»Neizvedljivi so božji sklepi: Nesreča kristjanov je dostikrat njih sreča.«

»Prinašaj les in pusti, da ljubi Bog kuha.«

»Poberi, kar Bog pred tvoja vrata položi.«

»Bog pride počasi, toda gotovo.«

»Preden ti Boga iščeš, te je Bog že našel.«

Ljudje, ki svetujejo: »Izrabi mladost, izživi sel!« — hočejo s temi gesli opravičiti svoje lastno umazano življenje.

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.

Večerni razgovori

Navzoči so: zdravnik, njegova soproga Hilda, lekarnar, oče Matevž, župnik in danes kot gost dr. filozofije Milan, prijatelj zdravnikov.

Lekarnar: Nedavno sem bral v našem slovenskem dnevniku¹ kratek članek, ki me je zelo vznemiril. — Naslov je bil »O bistvu krščanstva«. Dosedaj sem bil v tej reči, kolikor to presojsati znam, precej na jasnem. Toda od tiste nedelje dalje, se mi oglašajo vedno novi pomisleki glede Cerkve.

Zdravnik: Tudi jaz se spomnim tistega članka. Dotični, ki ga je pisal, se obrača mirno in odločno proti zmotni trditvi slovečega nemškega bogoslovca in profesorja dr. Karla Adama, ki je izjavil v nekem novejšem predavanju nekako takole: »Mi nismo kristjani in katoličani po sebi, ampak nemški kristjani, nemški katoličani in še, da je trajna, noseča in bistvena osnova naša nemška nprav, krščanstvo pa je nekaj prigodnega, slučajnega, pritičnega.« Nadalje pa pravi celo »da ima vsa nemška pobožnost in vse od nemškega duha ali praduha navdahnjeno bogoslovje narodni značaj.«

Oče Matevž: Če prav razumem, imate sedaj, gospod lekarnar, težave s to rečjo, ki tako učeno in modro zveni. Vendar pa ne vem, če vam je znano, kaj prav za prav uči deveti člen naše in apostolske veroizpovedi.

Lekarnar: Seveda mi je znano. Toda prav v tem je težava. Cerkev se imenuje: katoliška — to je svet obsegajoča od Jezusa Kristusa ustanovljena verska družba, da vodi ljudi k zveličanju.

Oče Matevž: No, in kaj vas sedaj moti in težave dela? Jaz namreč ne vidim nobenih. Kaj hočemo mešati stvari, ki so jasne in kot pribite!

Zdravnik: Veste dragi naš oče, dr. Karel Adam je velik in ugleden mož in njegova beseda nekaj velja.

Matevž: Kdor stoji, naj gleda, da ne pade. Tudi še tako ugleden mož se kaj lahko zmoti, zlasti še, ko človeška ničemurnost in želja, velikim te zemlje ugajati, nikoli človeka ne zapusti.

Župnik: Prav imate. Samo tega ne smete pozabiti, da je izjava takega človeka lahko usodna za tisoče drugih.

Zdravnik: Nekaj sličnega je pri zdravništvu. Večkrat zavrže, drugače morda velik mož, napredek v zdravstvu samo s svojim trmoglavim napačnim gledanjem, za dolga leta.

Lekarnar: Včasih pa reši tudi življenje, ko ne nasede vsaki še ne preiskušeni novotariji.

Hilda: To gre predaleč, ostanimo pri »Cerkvi«. Če ima človek čiste in jasne pojme, ga zlepa ne bo kdo premotil. Zaupal bo Cerkvi, ki jo vodi Duh božji sam. To verujem, to zavest varnosti in gotovosti, ali kako bi dejala — čutim.

Lekarnar: Seveda je to vse lepo. Toda, glejte gospa, to vam daje vera: negovana, trdna, zadostno trdna skala, ki na njej stojite. Kaj pa z menoj? Meni se mame, zame te gotovosti in varnosti kar ni in ni. Meni (in z menoj tisočerim) ta vaša občutena trdnost ne zadostuje. — Rad bi imel bolj prijemljivo, razumsko osnovano.

Oče Matevž: Kratko malo, kar na krožniku in zraven še zapečateno pismo za gospoda lekarnarja: Takole je, naj no verjamejo! Ali se vam ne zdi, da je zadaj za to vašo negotovostjo dobršna mera trme, če ne oholosti.

Zdravnik: Ne, meni se zdi ta sodba pretrda. So ljudje, katerim gre za resnico in jo spoštljivo iščejo. Samo kar na mah verjeti se jim pa brani. Sv. Tomaž apostol je brez dvoma hrepenel po resnici, pa vseeno ni verjel prepričevalni govorici ostalih apostolov, temveč je hotel, prav zato, ker je bil od strašnih poslednjih dni Jezusovega trpljenja in smrti ves razkrojen in razdvojen, vse sam videti, otipati. In Jezus ga je vsled tega le rahlo zavrnil, ko je rekel: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali.« (Jan 20, 29).

Lekarnar: Hvala vam, gospod doktor, iz srca ste mi govorili.

Oče Matevž (bolj tiho): Nisem hotel soditi; le to bi rad povedal, da se mora človek tisočkrat skloniti, da mu ena sama zlata resnica z vso gotovostjo pride pod roke. Vem, star sem, pa včasih beseda ne uboga več misli.

Zdravnik: Zame je gotovost, da je Cerkev božja ustanova, zlasti v tem, ko skozi

¹ »Slovenec« 159/1940 z dne 14. VII.

zgodovino vidim srdito divjanje viharjev okoli Petrove skale, naravnost pošastno neukrotljive napore njenih sovražnikov, ponosne napovedi njenega konca — in vendar stoji.

Lekarnar: To seveda dá tudi meni misliti. Pa se človek spomni na gotova dela odličnih mož zgodovinarjev na pr.: Ferdinand Gregorovius,² Ranke³ itd.

Župnik: Kar se tiče teh zgodovinarjev, ki tudi orišejo katoliško Cerkev, bi omenil le zgodbo, ki sem jo doživel nekoč v Parizu. Pri večerji sem sosedu, izobraženemu možu srednjih let, pripovedoval o odličnem francoskem pisatelju, ki pa je Franciji vedno napovedoval propad. Pa mi je mož užaljen odgovoril: »Mala male scripsit« — ali po naše »zle stvari je slabo opisal.« Za te zgodovinarje pa lahko rečem, da so sicer mojstri sloga — pač pa močno pristranski.

Zdravnik: Saj je sedaj tudi na katoliški strani odličen zgodovinar, ki daleč presega vse ostale. Če se ne motim je to Pastor?

Župnik: Da, Ludvik Pastor je spisal obsežno delo⁴ o zgodovini papežev. Prav nič se ne boji priznavati v Cerkvi senčnih strani; vse pove, kar se povedati mora, skoraj strastno se bori za resnico, nič ne olepšuje — in vendar ga vodi pri njegovem obsežnem delu živo prepričanje o božjem poslanstvu Cerkve in papežev. Odlični slog daje delu še poseben čar. To berite, gospod lekarnar, boste videli — megle se vam bodo razpršile.

Oče Matevž: Tako se mi zdi, da imajo ljudje oči, pa ne vidijo, ušesa, pa ne slišijo.

Lekarnar: Ali naj je to obsodba?

Oče Matevž: Ne, in če bi bila, bi veljala meni za prejšnja leta. Povem le tako, da je treba ne samo znanosti, temveč tudi ponižnosti, ne samo ljubezni do resnice, temveč tudi volje, se je okleniti.

Hilda: Prav imate, oče. Samo poprej jo je treba tudi poznati. Ni vsakemu tako dano kot vam. Eni imajo daljšo pot, eni krajšo.

Župnik: To ste dobro povedali, gospa. Saj tudi Cerkev sama dopušča več dokazov. Poznamo namreč v bogoslovni znanosti tako imenovani analitični⁵ dokaz za božji izvor Cerkve in sintetični⁶ dokaz, ki je daljši in bolj

² Ferdinand Gregorovius Werke — zlasti »Grabdenkmäler der Päpste« Paul Autz-Verlag, Berlin.

³ Leopold Ranke, Die römischen Päpste in den letzten Jahrhunderten, Phaidon-Verlag, Wien.

⁴ Pastor Ludwig, Frhr. V. * 31. 1. 1854 v Aachenu † 30. IX. 1928. Njegovo glavno delo je: »Geschichte der Päpste« — obsežnih 16 zvezkov.

⁵ Analizirati (iz gršč. analyein) = razvezati, razdeliti itd.

⁶ Sinteza (iz gršč. syntithénai) = sestaviti, zvezati itd.

zamotan. Prvi dokaz sloni na tem, da že Cerkev sama s svojo zgodovino spričuje svoje božje pokolenje. Prvič njeno razširjenje, zlasti v prvih stoletjih kljub naravnost nemogočim prilikam. V zgodovini razložita lakomnost in strah skoraj vse. Je-li imelo pri razširjanju krščanstva katero teh gonil kako vlogo? In ker je dokazano, da niti nagnjenje do uživanja, niti privlačnost bogastva, niti zapeljivost časti, niti kaki drugi človeški oziri ne razlože spreobrnitve stare poganske družbe, potem smemo sklepati z gotovostjo, da je edino resnica, ki odseva iz evangelija, pridobila te narode in jih spreobrnila.

Lekarnar: Gregorovius piše znatno drugače.

Zdravnik: Čisto razumljivo. In kako naj bi drugače? Nehote se spomnim delca Gerharta Hauptmanna,⁷ kjer isto tako povečuje antično (= staro) kulturo, vse pa, kar je krščanskega, namenoma v zlo luč postavlja. Gledal je s svojega novopoganskega zrelišča in je tako napisal.

Župnik: Ne samo to. Zakaj glejte, kako je mogoče razumeti sicer porast krščanstva

⁷ Gerhart Hauptmann, Der Priester von Soana.

Župnijska cerkev v Beltincih

razen po nadnaravnem gledanju. Kaj le obetajo apostoli nekoč in misijonarji danes narodom, ko jim oznanjajo Kristusa? Uživanje? — »In je vzel križ na svoje rame in je šel ven iz mesta.« Ali bogastvo? Pisano je: »Blagor ubogim« (Lk 6, 20). In zopet »Gorje vam, bogati, zakaj svoje oveseljenje že imate.« (Lk 6, 24.) Ali časti? Toda prvi bodo zadnji in zadnji prvi. In to sami veste, da je sleherni, ki se je v prvi rimski državi prišteval Kristusovim učencem, postavil sebe in svoje v nevarnost, da zgubi čast, imetje, življenje. Često so jih pohabili na najbolj okrutne načine. Dejanja mučencev o tem dovolj zgovorno pričajo.

Zdravnik: In ta dejanja so vsaj toliko verodostojna kakor Ranke ali Gregorovius.

Župnik: In kako ponosno piše Tertulijan, eden rimskih pisateljev: »Od včeraj smo in že smo napolnili vse vaše cesarstvo, vaša mesta, vaše vasi in trge, vaše občinske svete, celo vaše vojaške tabore, vaš senat in forum.«⁸ Ničesar vam nismo pustili razen templjev.« To je ponosna izjava moža, ki je vedel, kaj piše.

Lekarnar: In kaj pomenijo vsi mogoči poskusi od Arija do Lutra in Döllingerja⁹ — da reformirajo nauk in Cerkev samo?

Župnik: Osušene veje! Katero drevo jih nima? Drobci od skale, ki je in ostane Petrova.

Hilda: Jaz se spomnim, da nam je profesor veronauka pripovedoval, kako so se štirje kristjani med seboj razgovarjali, katera cerkev je res prava. Pa so prosili nekega tovariša mohamedanca, naj on razsodi. In res je vprašal najprej protestanta: »Kdaj je nastala vaša vera?« »Pred štiri sto leti.« »In prej, kaj so bili vaši predniki?« »Katoličani.« Nato je vprašal pravoslavnega kristjana: »Od kdaj pa obstoji vaša cerkev?« »Bo tega okoli tisoč let.« »In kaj so bili predniki?« »Katoličani po rimskem obredu.« Nato je vprašal starokatoličana: »Od kdaj pa vaša cerkvena občina obstoja?« »Od l. 1870.« Naposled je vprašal še katoličana: »In od kdaj vaša cerkev obstoja?« »Od tistega hipa, ko je Jezus Kristus izročil apostolu Petru vso oblast in je nato poslal na prvi binkoštni praznik Sv. Duha, Tolažnika in vodnika, kakor je bil obljubil.« »Pa kako veš, da je prava in da je še vedno ista?«

⁸ Forum romanum — sedaj na novo odkriti mestni del starega Rima, kjer je bilo središče vsega rimskega življenja.

⁹ Arij — v 4. stol. — je skušal vpeljati »arianizem« = zmotni nauk o Kristusu. Luter — dr. Martin — bivši avguštinec — je odpadel od vere in povzročil veliki odpad od Cerkve.

Dr. J. v. Döllinger, vseuč. prof. v Monakovem, ki je eden od prvoboriteljev za starokatol. cerkev (1870 dalje).

»Po nepretrgani vrsti papežev od Petra do Pija XII.« In tedaj je mohamedanec odvrnil: »Ker je Kristus ustanovil samo eno cerkev, mora biti le katoliška Cerkev prava in prva in v posesti resnice.

Zdravnik: Jaz strmim! Moja Hilda je res učena deklica. Ne bi mislil.

Hilda (hudomušno): V ostalih globinah utoneš, ti rečem. Toda, tiho!

Lekarnar: Toda kako, da se imenuje Cerkev tudi občestvo svetnikov?

Župnik: Ker so vojskujoča se cerkev (mi verniki na zemlji), zatem zmagoslavna cerkev (poveličani v nebesih), in še duše v čistilišču ali vica (imenovana trpeča cerkev) v istiniti medsebojni zvezi.

Zdravnik: Če se ne motim, so molitve pri sv. maši vse usmerjene prav za to občestvo vernikov vojskujoče se cerkve.

Oče Matevž: To je zlasti za bolnike velika tolažba.

Lekarnar: Pa je umrlim — to se pravi — dušam v vicah, zares mogoče pomagati?

Oče Matevž: To pa jaz vem, ne samo verujem.

Hilda: Pustite, oče, te zgodbe, ki drugih ne zanimajo. Stari družinski spomini.

Župnik: Zanimajo že, samo predaleč bi vedlo. Obstoja pa cela literatura o tem, kako istinito je občevanje trpeče cerkve z vojskujočo se cerkvijo. Znano je prav tako iz stare zaveze, da so molili za mrtve. V 2. knjigi Makabejcev berem: »Sveta in dobra je misel, moliti za mrtve, da bi bili rešeni grehov.« (12, 46.)

Lekarnar: In občestvo poveličanih? Se vam ne zdi malo drzna misel, da bi se poveličani duhovi menili za take človeške drobnjarije, kakor je recimo: zgubljen šop ključev, ali pozabljena denarnica, ali šolska naloga?

Hilda: O tem pa kar nehaite dvomiti. Še zmerom sem bila uslišana. Zakaj se brigajo, to je njihova stvar. Mislim si pa, če jaz prej umrjem kot moji, da me bo zelo zanimalo, kaj počno doma. Pa bom gotovo pri njih z mislijo, z ljubeznijo. To verujem z vso gotovostjo.

Zdravnik: Nisem vedel, da imam tako sveto ženo? Mar res misliš, da je tako lahko priti med poveličane?

Hilda: Čisto lahko ne. Seveda nebesa so za tiste, ki mislijo nanja in se zanja prizadevajo.

Lekarnar: Toda, dragi moji prijatelji, zakaj je pa potem toliko tako mlačnih in zanikrnih katoličanov, ki se nič ne brigajo ne za nauk, ne za življenje po nauku in so drugim v pohujšanje?

(Dalje.)

Če bo božja volja . . .

Jesenski dan. Polje vse polno ljudi. Nekateri spravljajo poljske pridelke, drugi sejejo ozimino in jo izročajo materi zemlji v naročje, že v skrbi za prihodnje leto.

»Oče, kaj pa delate?«

»Sejemo. Da bomo prihodnje leto kaj pridelali, če bo božja volja.«

»Če bo božja volja . . .«

Ob tej misli se malo ustavimo. Kako čudno, samovoljno nekateri ljudje gospodarijo z božjo voljo! Vse, kar se na svetu zgodi in godi, jim je božja volja. Toča in slana in dež in mraz in pozeba, suša in poplave in povodnji, vse jim je božja volja. Hiša ti pogori. Prijatelj pride in ti v tolažbo ne ve povedati drugega kakor: »Je bila že tako božja volja.« Ponočnjaki so ti ubili sina. Dobri ljudje te spet napajajo z »božjo voljo«. Hčerko so ti zapeljali. Ti se jeziš, ker je pritisnjen madež na tvojo hišo in bo prišlo polno bremen. Prijazna teta pride v hišo, da bi te pomirila. In spet ne ve drugega kakor: »Potolaži se in pomiri se, je že tako božja volja.« Opravljajo te in obrekujejo te. Spet je to po mnenju nekaterih brumnih duš božja volja tako. Kakor jara kača, tako silijo ljudje za božjo voljo v neskončnost. Za vsakim vogalom hočejo najti in videti božjo voljo.

Na drugi strani pa jih spet ni malo, ki se jeze nad ljubim Bogom v nebesih, češ kakšen Bog je pa to, če se vse godi po njegovi volji!

Hiša ti je pogorela, sina so ti ubili, dekleta so ti zapeljali in spridili, dobro ime so ti ukradli . . . Če je vse to šlo po božji volji, potem recimo še mi: »Blagor tistim, ki delajo tako in spolnjujejo božjo voljo; vesele naj se in od veselja poskakujejo, ker njih plačilo bo bogato in veliko v nebesih.« In še naprej recimo: če je vse božja volja, potem proč z ječami, proč z orožniki, proč z advokati in sodniki, proč z malim in velikim senatom, zakaj vsi ti ljudje nasprotujejo božji volji!

Mislím, da ste že iz tegale kratkega premissljevanja prišli do spoznanja, da ni vse božja volja, kar hočejo ljudje spraviti pod poglavje in v skrinjo božje volje. In da je prazna tista pritožba: »Kakšen Bog pa je to, če se vse na svetu godi po njegovi volji!«

Sv. Pavel je zapisal Tesaloničanom znamenito besedo: »To je namreč volja božja, da se posvetite.« Kako naj se pa posvetimo? ste radovedni. Kako?

V Katekizmu imate zapisano: Bog je neskončno svet. To se pravi po domače, da Bog hoče in ljubi vse dobro in sovraži vse hudo. Velikokrat beremo in govorimo o svetnikih.

Skaručina: Sveta Lucija pri grobu sv. Agate.

Kdo so bili svetniki? Ljudje so bili. Na zemlji so živeli. Dobro so hoteli in delali, kar je pa slabega, so pa sovražili. Kaj pa je to, kar imenujemo dobro. Spet nam prihaja na pomoč Katekizem in nam pove, da so to dobra dela, to se pravi, taka dela, ki so Bogu po volji in jih s pomočjo božje milosti opravljamo iz Bogu dopadljivega namena. — Pa bi rad vedel, kaj je Bogu po volji. Bogu so po volji tista dela, ki je zanja obljubil človeku večno življenje. »Če pa hočeš iti v življenje, spolnuj zapovedi,« se glasi božja beseda v sv. evangeliju. Pa vseh dobrih del ne moremo izvršiti — tako tožiš; — preveč jih je. Le kar miren bodi in poslušaj, kako uči naš Katekizem: Bog ne gleda na to, kako velika so zunanja dela, ampak na to, kakšna je naša volja. Sodil nas bo potem, kaj je kdo hotel, ne, kaj je kdo dosegel.

Volja nas torej posvečuje, ne pa uspehi. Seveda, če si prizadevamo Boga vedno bolj ljubiti in vsako dobro delo storiti tako popolno, kakor mislimo, da je Bogu bolj všeč, bo pa naša svetost še večja, saj hodimo že po stopinjah krščanske popolnosti.

To je torej volja božja, in edino to hoče Bog od nas.

Greh, pa če je tudi majhen in odpustljiv, je že izven načrta božje volje. Bog ga človeku delati dopušča. Dopušča ga, ne pa dovoljuje, ker noče vzeti nobenemu človeku svobodne volje in ker mu je mogoče tudi posledke greha obrniti na dobro. Bog torej greh dopušča. S tem pa ni rečeno, da bi bil greh Bogu všeč ali da bi ga hvalil. Le svobode noče vzeti človeku, ker hoče človekova dobra dela, svobodno storjena in izpeljana, po svojem usmiljenju in po svoji dobrohotnosti bogateje nagraditi. Bog je namreč tudi neskončno pravičen: vse, kar je dobro, plačuje in vse, kar je hudo, kaznuje, natanko kakor kdo zasluži. Dobra dela, s prosto voljo izvršena, imajo pred Bogom večjo ceno, kakor pa prisiljena ali izsiljena. Tudi živali marsikaj naredi, kar je dobro, pa ne dobe za svoja dela nobenega plačila in naredi marsikaj, kar je slabega, pa zato ne prejmejo nobene kazni od Boga;

nimajo namreč svobodne volje. Greh torej ni po božji volji. Če ti je tat pokradel premoženje, če ti požigalec požge hišo ali gospodarsko poslopje, če ti je obrekljiv (ali pa opravljiv) jezik zamazal dobro ime, se to ni izvršilo po božji volji, kvečjemu recimo, da se je zgodilo z božjim dopuščanjem. Božje dopuščanje pa ni božja volja...

V tem je torej zmota naših tolažnikov, da božje dopuščanje zamenjavajo z božjo voljo.

Pa zakaj Bog dopušča, da nam ljudje hudo delajo? Spet imaš odgovor na to v Katekizmu: Bog obrača tudi trpljenje na dobro. Grešnika s trpljenjem pokori, da bi ga zveličal, pravičnega pa dviga v kreposti in mu pripravlja večje plačilo.

Mislím, da ti je znana Tobijeva zgodba. Od mladih let je bil človek po volji božji. V mladeniških letih, ko so vsi hodili k zlatim teletom, je on hodil v Jeruzalem v tempelj Gospodov in je tam molil Gospoda, Izraelovega Boga. In ko je postal mož in je prišel v asirsko sužnost, je hodil tudi v tujini po potih Gospodovih. Zadevale so ga pa številne nadloge. Oslepel je, ob svoje premoženje je prišel, skrivati se je moral pred sovražniki, kljub temu da je bil mož dober kot vsakdanji kruh, bi rekli danes z besedo pesnikovo. Tako se mu je godilo, da so ga zastran njegove žive vere in zastran njegovega trdnega zaupanja še zasmehovali, kateri so ga poznali.

Zakaj vse to? Beseda nadangela Rafaela naj nam pove: »Ker si bil Bogu prijeten, je bilo treba, da te je skušnja preskusila.«

Bog je preskušal njegovo zvestobo in v preskušnji ga je našel možatega in stanovitnega. Ali ne bi šli tudi mi za njim...?

Kako piše Sv. pismo? V šest in petdesetem letu je Tobija oslepel in v šestdesetem je spet spregledal. Ostali čas svojega življenja pa je bil v veselju... Torej štiri leta preskušnje, nato pa dva in štirideset let v veselju in sreči, ker je tudi v bridkih urah vedel, da ga Bog ni zavržel, ampak samo preskušal in njegovo trpljenje za čas in za večnost v dobro obrnil.

J. Langerholz.

S l i k a

V večerni uri skupaj zbrani družinski člani vsi so spet, v ljubezni, upanju in veri topijo se v nadzvezdni svet.

Častijo vneto z rožnim vencem nebeško Mater in Gospo. O, to so jim trenutki sveti, saj z njimi druží se nebo.

*Ko vtihne pa molitev vroča,
družino vso objame mir,
z višave blagoslov svoj siplje
On, ki je prave sreče vir.*

Rohotnikov.

Marijine družbe

Ljubezen sv. Terezije Det. J.

Sv. Terezija Det. J. nam je čudovito lep zgled, kako naj rastemo v ljubezni do Jezusa; kako naj se bolj in bolj upodabljamo po njegovem Srcu, ki je neizmerno ljubilo nebeškega Očeta. Saj je to našega življenja cilj, da postanemo Kristusovi, za kar smo bili usposobljeni po sv. krstu z božjo ljubeznijo, ki je bila razlita v naša srca.

Sv. Terezija je v 14 letih dorasla v popolno sestro Kristusovo. Črpala je globoko življensko modrost iz Malega katekizma. V njem je brala, da nas je Bog ustvaril za to, da bi ga spoznali, vanj verovali, upali, ga ljubili, spolnjevali njegovo voljo in se tako večno zveličali. Sveta Terezija je iz tega stavka zajela globoko modrost: »Poglavitna moja dolžnost v zemeljskem življenju je vera, upanje in ljubezen.« Pa se je vprašala: »Katera izmed teh je največja?« Odgovor: »Ljubezen, ker ostane tudi v nebesih. Vera se na pragu večnosti spremeni v znanje, upanje v posest, samo ljubezen je večna!«

Zato je že ob prvem sv. obhajilu sklenila: »Moj poklic je ljubezen! Ljubila bom Boga, Jezusa, Marijo, vse svetnike božje in angele ter vse brate in sestre na zemlji! V tej svoji ljubezni bom tekmovala za prvenstvo, če že ne s krvnim mučeništvom, pa z ljubeznijo, ki se žrtvuje.«

Zato je začela prositi Boga za tako milost, da bi ga ljubila, kakor še nikoli prej ni bil ljubljen, razen od Marije! Je pa dobro razumela, da se taka izredna milost ne prejme takoj, marveč milost za milostjo kot plačilo za male vsakdanje žrtve. Zato je prosila svojega očeta, da ji kupi števec, ki bo na njem štela svoje dnevne žrtve, dubovna in telesna premagovanja. Kupil ji je res krasen, biserni števec.

Kdo naj prešteje, koliko najlepših grozdov, najlepših breskev in najslajših bonbonov je Terezija darovala Jezuščku s tem, da si jih je sebi odrekla in naklonila — zaradi Jezusa — ubogim součenkam!

Kdo naj ugaane število njenih premagovanj v pogledih, v poslušanju, v govorjenju in drugih malih udobnostih, ki jih je poklanjala Jezusu. Od svojega 10. pa do 14. leta je v tej vaji tako napredovala, da je števec odložila in rekla: »Sedaj svojih žrtvic ne bom nič več štela. Moj Jezus mi svetuje, naj premagovanj

nič več ne štejem, marveč naj vse delam iz ljubezni do njega.« In tako je v resnici delala. Dve leti pred vstopom v Karmel, od 14.—16. leta — je v vsem sledila navdihom Svetega Duha v prepričanju, da najmanjše premagovanje, storjeno iz ljubezni do Jezusa, sveti Cerkvi več koristi ko vsa druga dobra dela, storjena iz kakega drugega verskega nagiba. In v tem njenem prepričanju je treba iskati skrivnost njene stanovitnosti.

Nasprotno pa so najsijajnejša zunanja dobra dela, ako so izvršena iz vere in upanja, a brez nadnaravne božje ljubezni, prazna slama brez cene. V takem neumornem prizadevanju je v dveh letih dozorela za Karmel. Z vstopom v samostan je sklenila, da bo vedno ostala skromna ko pečeno zrno, ki ga nihče ne zapazi, a ga vse gazi; in prav zato si je nadela pridevek »Mala Terezija Deteta Jezusa.«

Zato se je — rekel bi — borila za zadnje mesto. In res ni v samostanu nikoli imela kake častne samostojne službe, čeprav je bila izredno nadarjena in vzorna. Vedno je bila podrejena drugim: zdaj pomožna vratarica, zdaj pomožna zakristanka, in zopet pomožna voditeljica novink!

Že samo dejstvo, da je tako malo takšnih duš, ki bi iz ljubezni do Boga hotele biti tam, kjer so, zadnje in brez besede, ki bi vse neprijetnosti sprejemale iz božjih rok in zaradi Boga vse potrpele, spričuje, da je zato potrebna junaška volja in junaška ljubezen.

Tudi sv. Terezija priznava, da ji je bila ta žrtev spočetka zelo težka, ker v tem oziru še ni imela skušnje in še ni poznala radosti take žrtve in zlasti še, ker je bila od narave silno občutljiva, dokler v tem pogledu ni napravila »mature«.

Oglejmo si sedaj tri lastnosti božje ljubezni Male sv. Terezije.

*

Ljubezen božja sv. Terezije D. J. je bila velikodušna. Terezija je dobro razumela, da ima božja ljubezen mnogo stopenj in da svetniki niso vsi enako veliki. Kajti vsaka duša je svobodna, da stori malo ali veliko na ljubo Bogu Očetu, Jezusu ali Mariji. Tudi je v tem svobodna, da si prosto izbira žrtve. Ni pa svobodna glede na službene žrtve, ki jih vsak dan naklada stan in poklic: stanov-

Skaručina: *So. Lucija zavrne snubca. — Rablja vežeta svetnico.*
(Glej pojasnilo: str. 309.)

ske in poklicne dolžnosti so prve. Zato je Terezija sklenila: »Moj poklic je karmeličanski. Moje prve dolžnosti so zapisane v redovnih pravilih; spolnjevati hočem točno in vestno sleherno točko teh pravil; kajti nočem biti samo na pol svetnica, marveč velika svetnica karmelskega reda.« Mimo teh neizbežnih službenih žrtev je pa porabila vsako priliko, ki se ji je nudila — za ž r t e v. Zato si je želela preskušenj, ki so ji bile prihranjene. Ker je bila močno občutljiva, si je želela trpljenja, seveda samo v takšni meri, da bi ga z božjo pomočjo mogla obvladati. Želela si je v z u n a n j e m i s i j o n e, v nepoznane kraje, v nepoznane hiše, med nepoznane sestre, kjer bi mogla čisto pozabljena in brez vsake človeške tolažbe služiti Bogu.

Želela si je umreti v pozni starosti, da bi iz ljubezni do Jezusa dolgo vrsto let vsak dan odmirala temu svetu. Želela si je muk sv. Jerneja, ki so mu trgali kožo z živega telesa; in muk sv. Janeza Ev., ki so ga vrgli v kotel vrelega olja; in trpljenja sv. Ignacija mučenca, ki so ga zmlele divje zverine, vse iz ljubezni do Jezusa. Hrepenela je po mučenstvu svetih devic mučenic in po gorečnosti sv. Ivane Orleanske. Celo tistih muk si je želela, ki jih bo Antikrist ob svojem prihodu prizadeval vernikom. Zares velikodušna je bila ljubezen sv. Terezije D. J.!

Njena ljubezen je pa bila tudi povsem n e s e b i č n a. Sama je zapisala: »Nisem sebična, ker ne ljubim sebe, marveč Boga!« Ne delam zastran venca slave ali zastran zaslužnja, marveč iz ljubezni do Jezusa. Nebeški Materi Mariji odstopam vse svoje spravne vrednote za rešenje duš. Jaz bi ne pobrala igle, če bi se tako imela rešiti vic. Niti občutene tolažbe si ne želim.«

In Terezija je zapisala golo resnico. Saj je že ob vstopu v Karmel svoji rodni sestri Agnezi Jezusovi izjavila, da si ne želi, kar si žele vse pobožne osebe v svetu in v redovih, občutene ljubezni, marveč prave in resnične, ki samo Jezus zanjo ve. In res je duhovno življenje sv. Terezije v Karmelu nekaj let potekalo brez občutene tolažbe. Terezija je v tisti dobi duhovne suhote junaško sklenila: »Nočem biti kakor kaka zemeljska zaročenka, ki najprej ženinu v roke pogleda, če ji je kaj prinesel; srečna bom, ako bom sledila ženinu zaradi njega samega, ne pa zaradi njegovih darov. Saj je tako lep pa tako očarljiv, tudi če se skriva ali — spi!«

Niti v svetem obhajilu ga ni prejerala zaradi tolažbe, marveč zaradi njega samega. In čeprav je vedela, da Jezus vselej potolaži žalostno dušo, ki pri njem utehe išče, je vendarle sama ni iskala in tudi svojim novinkam je svetovala, naj je nikoli ne iščejo, marveč

same naj bodo vedno dobro razpoložene, da ga razvesele, kadar pride.

Sv. Terezija D. J. je bila od n e s e b i č n e božje ljubezni tako prevzeta, da je zapisala: »Če mi Bog razodene, da bom v nebesih uživala veliko slavo, ako umrjem mlada, da pa moja slava ne bo tako velika, če bi umrla stara 80 let, pa bi bilo to Bogu bolj všeč, bi ga takoj prosila, naj postanem kot starka 80 let škrbasta in grbasta, ker ne iščem svoje slave, marveč samo to, kar je njemu všeč.«

Novinkam, ki so se še samim sebi preveč smilile, je ljubeznivo prigovarjala: »Jezus ljubi dušo, ki je vedno vesela. Kdaj boste torej umele govoriti z veseljem:

»Moj Jezus, srečna sem, da zate trpim!«

*

Ljubezen sv. Terezije D. J. je bila najvdanejša. Kadar koli je za koga prosila časnih dobrin, je vselej dostavila: »Moj Jezus, ako ne bom uslišana, te bom le še bolj ljubila.«

Ko je svojemu ljubljenu očetu, ki se mu je bil omračil um, prosila zdravja, je molila: »Gospod Jezus, prosim te, da bi bila tvoja sveta volja, da moj oče ozdravi.« Vda-

nost svoje ljubezni je Terezija polagoma stopnjevala na višek, kakor je zapisala: »Nočem, da bi minljive stvari imele le en atom moje ljubezni. Vso svojo ljubezen hočem darovati Jezusu, ker mi daje razumeti, da je on sam popolna ljubezen!«

Ko je bila Mala Terezija še v noviciatu, je bila njena rodna sestra Pavlina, z redovnim imenom Agneza Jezusova, njena predstojnica. Terezija je imela večkrat zelo hude skušnjave, da bi jo obiskala, z njo malo pokramljala, pa se je vselej premagala.

Sama piše, da se je morala včasih kar za ograjo prijeti, da ni skušnjavi podlegla.

*

Kaj pa mi? Tako stari smo že, pa še vedno nismo začeli tako junaško ljubiti Jezusa kot desetletna Terezija D. J. Začnimo vendar takoj danes! Bolje pozno kot nikoli!

»Kdor pičlo seje, bo pičlo žel; kdor pa seje obilno, bo žel v obilnosti.«

Torej brzdajmo po zgledu sv. Terezije svoj jezik, govorimo malo, molimo mnogo in iz ljubezni do Jezusa in Marije vse potrpi!

Dr. Knavs Fr., C. M.

KA in MD

9. Tudi to bi bilo polje...

No, kaj pa ti veš novega povedati?« je vprašal voditelj Kovačevo Pepo, ko je s tako vnamo hitela nekaj prišepetavati Mahkovi Majdi.

»O, nič. — Samo to sem ji povedala, kako je Poznetov Miha doli na cesti pod Grdavo-vim mlinom strašno grdo klel. Še taki so se zgražali, ki niso ravno mehkočutni,« se je hitela opravičevati Pepa.

»Grdo klel? Pepa, povej mi, ali si ti že slišala koga lepo kleti?«

»Samo norčujete se iz mojih besed,« je Pepa dala počasni odgovor od sebe.

»Kaj se bom norčeval? Samo to ti hočem povedati, da lepe kletve še nisem slišal, in nič drugega.«

»Sosedova botra se večkrat izgovarja, da tiste grde kletve ne more slišati, kakršna prihaja iz ust Poznetovega Miha in tistih, ki z njim vred v en rog trobijo.«

»Jaz vam bom pa to povedal, da je kletv vsaka grda, naj kolne sam Poznetov Miha ali pa če bi klela sosedova botra ali kdor koli. Seveda ste že slišale, da vsaka kletev ni naravnost smrtni greh, ali to kletvi vseeno ne daje nobene lepote in je nikakor ne opravičuje. — No, ker smo pa danes ravno s tem vprašanjem začeli, se bomo pa o njem nekoli-

ko bolj obširno porazgovorili. To vam hočem povedati, da imate tukaj ravno ve kar hvaložno polje, ki ga lahko plevete in obdelujete vse svoje življenje.«

Glazen, deloma pa pritajen »aaaaah« je spremljal to izjavo.

»Da, da, kletvi boj na vsej črti! In skozi vse življenje! Precej ur svojega življenja preživite dekleta po njivah in polju. Zakaj? Ali ne zato, ker njive vsako leto prepreže plevel. Vsako leto ga preganjate, ker je tako globoko zakoreninjen, da ga skoraj ni mogoče pregnati pa se tudi vsako leto nanovo zašopiri po njivah. Dobro in prečiščeno žito imate posejano po njivah, plevel se pa kar sam prikrade. In če bi ga vsako leto ne preganjale, bi kmalu prerasel vse vaše njive.«

»To je pa res!« — se je kar iz navade vtaknila v plevelovo razpravo Kovačeva Pepa.

»Res je, res,« potrди voditelj. »Nič ni v tem pretiranega, nič izmišljenega. Kakor plevel prerašča vaše njive, tako je kletev prepregla vso našo lepo zemljo. Polne so je naše ceste, polni naši domovi, v naše gozde in na naše travnike je zašla. Nekateri mislijo, da še govoriti ne morejo, če jim kletev besede ne podpira. Kletev gre z njimi na delo, v hlev in na pašo; zdi se jim, da jim je postala potrebna kakor vsakdanja molitev. Mislijo, da

bodo s kletvijo svet premagali. Kletev je kakor pajčevina v hiši. Pajčevino tudi pogostoma preganjate, pa če čez teden dni pogledate po hiši, jo boste že spet našle in jo morale spraviti iz hiše. Ali mar ne?»

Tudi to je res!« je pritrdila Mahkotova.

»Na žalost, bridka resnica! Če bi pa hišo pustile skozi leto in dan v miru, bi bilo pa pajčevine v njej toliko, da bi vas bilo kar strah pred njo. Kletev je postala če ne svetovna pa vsaj narodna bolezen. Ali ne?»

»Res je!« se je slišalo pritrjevanje po dvorani.

»Vidite, zato pa kletvi boj! In ta boj ne bo končan v enem letu. Ta boj je preračunan za vso vašo življenjsko dobo in še ne bo končan. Začeti ga pa moramo. Moramo! Ali slišite? Ali ga sprejmete? Kletvi moramo napovedati svetovno vojsko. Ne pomaga nič!«

»Ali kako, kdaj in kje?»

»Začeti moramo pri sebi.«

»Kaj? Pri sebi?« je završalo po dvorani. »Saj me ne kolnemo. — Še nikdar nisem zaklela. — Jaz tudi ne! — Jaz tudi ne!« je šlo od enega kota do drugega.

»Tega tudi rekel nisem, da bi ve klele. Pri tem pa ostanem: začeti moramo pri sebi.«

»Tega pa ne razumemo. Kolnemo ne, začenjati bi morale pa pri sebi! Kako je to mogoče!«

»Ni dosti samo, če ne kolnemo, treba je tudi, da zaviramo vrelec kletvine in preklinjevanja. Preudariti moramo torej, kdaj in zakaj pa ljudje kolnejo.«

Po se je spet začelo: »Naši, kadar so pijani. — Naši, kadar jih kdo ujezi. — Naši kadar jim konj neče prepeljati.« Pripovedovanje v neskončnost...

Iz vsega se je dalo doznati, da je treba po svojih močeh izvor kletve zatirati: Več pokorščine v hišo, alkohol preganjati, nepotrebni trmi boj napovedati, pa tudi preklinjevalcev ne poslušati, ne občudovati njihovega ju-

Marijino češčenje se obnavlja tudi v protestantskih vrstah na Saškem. Marija, ki je posredovalka vseh milosti, bo pripravila pot v katoliško Cerkev tudi drugovercem, če se ji bodo iskreno približevali.

Protestantski cerkveni list za Saško je meseca maja 1940 objavil zanimiv članek o Mariji. Značilne so v tem sestavku zlasti naslednje misli: »Marija je mati Gospodova, saj jo tako imenuje Sv. pismo, božja beseda. Mi častimo apostole in preroke, častimo svete angele — pa častimo tudi Marijo, ker je mati Gospodova. Ko ljubimo Zveličarja in ga imenujemo svojega božjega Odrešenika, Gospoda vseh gospodov, Kralja vseh kraljev, Zveličar-

naštva . . . , spet brez vseh koncev »ne, ne, ne.« — Kletev najprej spraviti iz domače hiše, potem iz domačega sorodstva, dalje iz domače vasi. Pa koliko časa bo preteklo, da se bo lahko za najmanjšo župnijo reklo: »Pri nas nihče več ne kolne.«

»Pa kdaj bomo vse to dosegli! Nikoli!«

»Nič za to, če tudi nikoli ne. — Tudi to moramo ljudem dopovedati, da je današnji rod s svojo umazano kletvijo veliko pripomogel k današnjim hudim in težkim časom. Bog bi moral biti naravnost in v resnici slep in gluha, če bi vsesplošne kletvine nič ne slišal ali če bi vzel vse samo »za špas«, kakor se navadno ljudje zagovarjajo in opravičujejo svojo nerodnost. Svojo nerodnost, da! Koliko jih je med nami, ki jim kletev kar tako uide med zobmi, da zanjo komaj vedo. Mislijo, da bi ne mogli govoriti, če bi s to ali ono umazanijo ne podpirali svojega jezika. — Najbolj pa moramo nastopiti proti bogokletju. Kleti Boga, Marijo, svetnike ali svete zakramente, kleti v domačem ali v tujem jeziku, to je višek umazanosti, zlobnosti, če ne propalosti.

Le kako morejo sicer dobri naši ljudje brezčutno in hladnokrvno prenesti to grdobijo in molčati, ko slišijo izbruhe poprej med Slovenci nepoznanega, drznega in strašnega bogokletstva!

Kuga preklinjevanja je že tako zastrupila vse naše javno in domače življenje, da se velika večina svojega grdega početja še zaveda več ne. Včasih so rekli naši ljudje: »Kadar se bolnik svoje boleznici več ne zaveda, potem je njegov konec blizu.« Ali naj tako zastrupljeni čakamo, kdaj se bo tudi naš narod potopil in zgubil v svetovnem močvirju preklinjevanja in nesrečne bogokletnosti...

Boj kletvi! Vsaki kletvi! Oh, kako obširno je samo to polje za vsako katoliško čutečo in katoliško mislečo organizacijo! In MD in KA naj bi na tem obširnem polju stali ob strani?!
J. L.

ja vseh ljudi, ali naj ne kažemo spoštovanja tudi do Marije?! Marijo slavimo kot vzor maternosti; sam Jezus je poudaril na križu viseč njeno materino čast. Marija je tudi kot deviška mati »podoba in zgled svete srčne čistosti.« Da, razen božjega Zveličarja je ni osebnosti, ki bi iz nje odsevalo toliko čistosti telesa in duše, kot od matere Gospodove.

Od Marije se učimo, kaj se pravi verovati.

Zakaj še častimo Mater Marijo? Ker ji je Bog storil velike reči, ker ji je skazal tako čudovito milosrčnost. Ako častimo Marijo, slavimo obenem božje usmiljenje in čudovito dobrotljivost, ki nam je po Mariji darovala Zveličarja«

Sveti obredi

Kristus - Kralj. Ko je bil za časa Pija XI. vpeljan praznik Kristusa - Kralja, se je — kar je naravno in umevno — v pridigah, v spisih in verskih časopisih bolj s poudarkom razlagalo in pojasnjevalo, zakaj smo dobili ta praznik, kaj pomeni in kaj od nas zahteva. Imenovanje »Kristus - Kralj« ni bilo izrečeno šele od papeža Pija XI. ali poudarjeno šele ob vpeljavi tega praznika, saj je toliko staro kot krščanstvo in je samo človeški izraz za vsemogočnost Kristusovo.

Ta kraljevska moč in oblast Jezusova je dobila zunanji izraz zlasti v umetnosti srednjega veka. V zgodnji romanski umetnosti še na križu Jezus ni bil vpodobljen kot mož bolesti s trnjevo krono, marveč s kraljevo krono. Prav zato so pa podoba Jezusa - Kralja na križu 14 dni pred vstajenjem (čas trpljenja) zakrivali s prtovi višnjeve cerkvene barve. (Ta navada se je do danes ohranila, četudi nima več tega pomena, ker nam podoba na križu predočuje bridko trpljenje Jezusovo. Vršiti se to še vedno kot staro izročilo, obenem pa na ta način cerkve v času trpljenja Jezusovega zgube nekoliko na zunanem sijaju [zakrite so tudi središčne oltarne podobe], da se potem po vstajenju zopet pokažejo v tem lepši luči.)

V poznem srednjem veku niso redke slike in podobe, ki predočujejo Kristusa kot vladarja s krono in žezlom, ali pa kot kralja, ki drži v eni roki zemeljsko oblo s križem na vrhu, z drugo pa blagoslavlja.

Tudi na krščanskem Vzhodu so imeli v cerkvah pogosto podobe Kristusa, ki so ga v grškem jeziku nazivali »pantokratos« — vladar vsega stvarstva. V apsidah (kjer je glavni oltar) so imeli prekrasne mozaike, ki so predstavljali Jezusa kot vladarja. Z bizantinskim vplivom se je preselila ta navada tudi na Zahod. Namesto Kristusa kot »pantokrata« so vpodabljali tu Jezusa kot kralja slave (rex gloriae) v spremstvu evangelistov, apostolov in drugih svetnikov.

Večkrat se najde podoba Kristusa z evangeljsko knjigo v roki. Tudi te umetnine prištevamo v isto vrsto, saj so imeli v srednjem veku evangelij ne le za knjigo božjega nauka, marveč tudi za knjigo božje postave.

Zadržanje pri molitvi. Vsi narodi imajo svoje lepe molitvene obrede. Molitev je pobožno povzdigovanje duha k Bogu; kadar molimo se z duhom dvigamo k Bogu. Udeležuje

se pa te notranje pobožnosti tudi telo. Kar je dobrega, se mora izvrševati v lepi obliki. V raznih veroizpovedih se to na različne načine ostvarja. Katoliška služba božja, sv. maša, delitev sv. zakramentov je prepletena s pomenljivimi obredi; tudi cerkvene molitve niso brez zunanosti. Vsa liturgična dejanja (obredi), ki jih služabniki sv. Cerkve opravljajo v imenu Jezusa Kristusa, edinega velikega duhovnika nove zaveze, izražajo in vzbujajo verske misli in čustva, pa imajo tudi namen, vernike pritegniti k udeležbi in sodelovanju pri čiščenju božjem, obenem pa pokazati globoki pomen svete daritve, zakramentov in zakramentalov.

Vse molitve, ki se opravljajo pri sv. maši in drugih liturgičnih dejanjih, so liturgične. Zasebne molitve, ki jih opravljajo posamezniki ali pa skupine vernikov, se pa imenujejo neliturgične. Zunanje vedenje pri molitvi mora biti primerno, dostojno, spoštljivo, kar je po sebi umevno, če se zavedamo, da se v molitvi pogovarjamo z Bogom. Če Boga častimo in slavimo, če ga kaj prosimo ali če se zahvaljujemo, vselej mora biti tudi zunanje vedenje v soglasju s srcem.

Pri molitvi sklepamo roke in jih kvišku obrnjene držimo. To nas opozarja, naj bomo zbrani in naj res ves čas svoje misli dvigamo kvišku k Bogu, dokler molimo.

Jezus je na Oljski gori molil k l e č e. Njegov zgled posnemamo tudi mi, če med molitvijo klečimo, kar je seveda najbolj primerno, zlasti ker je prav, da se pri molitvi zavedamo svoje slabosti in grešnosti. Kadar ni lahko, da bi klečali, pa smemo tudi stoje moliti. Sedeti med molitvijo je manj primerno. — Prvi kristjani so v znamenje ponižnosti in spokornosti opravljali vsaj nekatere molitve na obrazu leže. Dandanes ta način molitve posnemajo še duhovniki n. pr. na veliki petek.

Drugi obredi, ki se jih držimo pri molitvi, so znani, pa jih vendarle omenimo:

Ko izgovarjamo ime »Jezus« ali hvalnico »Čast bodi Očetu . . .«, se nekoliko z glavo priklonimo. Z desnico se trkamo na prsi n. pr. pred sv. obhajilom, ko govorimo besede: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho« itd. Izraziti hočemo s tem svojo nevrednost in žalovanje zastran grešnosti. Pri nas je tudi navada, da med povzdigovanjem, ko smo poprej počastili in molili Jezusa, položimo desnico na prsi in rečemo: »Bodi milostljiv meni ubogemu

grešniku!« prav tako pri drugem povzdigovanju, ko vzdihnemo: »Očisti me, Gospod, s svojo krvjo...!«

To poudarjamo in ponavljamo zato, ker jih je danes mnogo, ki so v cerkvi kar drveni in čez mero neokretni, saj se še pokrižati ne zna-

jo ali ne marajo pravilno, saj še kolena pred tabernakljem ne znajo pripogniti. Tisto klecanje je nekaj, a je vse kaj drugega, če vernik dostojanstveno, lepo, počasi in s svetim spoštovanjem pred Jezusom pripogne desno koleno do tal.

Franjo Neubauer.

Le rožni venec mi ostal je . . .

*Marija, ti rožni si venec
Dominiku dala v rokó,
učila si ga, kako z njim naj
zemljanom odpira nebo.*

*Nevreden sem milosti tvoje;
oh, grešnik sem, nisem svetnik!
Pa vendar naj meni bo tudi
tvoj »venec« v nebesa vodnik!*

*Ti veš, da mi strašna nesreča
ugrabila vid je oči,
zato vseh prelepih molitev
moliti mogoče mi ni.*

*Le rožni mi venec ostal je,
budi mi skrivnosten spomin
na vzvišeno tvoje veselje,
na tvojo bridkost bolečin.*

*Zdaj gledam te kronano v rajú,
kjer Bog te kot mater časti,
in angelov spev in svetnikov
vse dni ti zveni in noči.*

*Pa saj tam noči ni nobene,
ni sence najmanjše mrakov;
tam jaz te, Marija, zagledam,
ko pridem k Ožetu domov!*

L I S T E K

Carstvo brezbožnikov

Spisal P. Croidys. Prevedel Fr. G. (Dalje.)

VIII. poglavje.

Novi malik.

Konj je odskočil. Opazil je na dvorišču kmetije velikansko mlatilnico, ki je bila krvavordeče barvana, in se je plašil. Toda častnik je bil dober jahač; pograbil je vajeti in zbodel z ostrogami.

Oplašena žival je peneč se v skoku zletela na dvorišče.

»Aleksej Andrejev!« je zavpil možak.

Aleksej Andrejev je z veliko palico v roki stopil iz hlevov, ki je bilo v njih samo še nekaj konj in nekaj goved, medtem ko je bilo nekaj pod njihovo streho štirideset krav in deset konj.

Častnikova žival je rezgetala, sklanjala in dvigala glavo, kakor bi se hotela znebiti uzde, ki so ji jo napete vajeti držale v gobcu in ji ga rezale.

»Aleksej Andrejev sem jaz!«

Fedor je slišal očetov glas in stopil iz hiše, za njim pa Karina. Oba sta nemirno ogledovala častnika, ki je imel kapo z rdečo zvezdo in rjavorumeno obleko.

»V hleve boš vzel petdeset konj. To je povelje predsednika baltskega sovjeta! . . . Mojim vojakom . . .«

»Tvojim vojakom?«

Ti ni treba ničesar dajati. Celó prepovedano ti je z njimi govoriti.«

»Me prav nič ne miče z njimi govoriti.«

»Tebe imajo v resnici za protirevolucionarnega psa.«

»Jaz nisem ne pes ne protirevolucionaren, ampak kmet, ki sejem in žanjem žito, ki ga jeste, vi!«

»Le vesel bodi, da te pustimo sejati in žeti!«

»A, res?«

»V veliki moskovski republik bi ti že davno vzeli kmetijo in spodili z nje tebe in tvoje!«

»In kaj bi pa jaz in moji jedli?«

»Bi ti ne bilo treba jesti. Krokerji skrbe, da pospravljajo naše sovražnike!«

Častnik se je zasmejal in skočil na tla.

»Hajdi!« je rekel prijazneje, pokaži mi svoje hleve.«

»Tukaj sol!« je rekel Aleksej Andrejev.

Častnik je stopil do vrat in pogledal v poslopje.

»Dobro!«

Fedor je prišel nazaj k očetu.

»To je tvoj sin, ta fant?« je rekel častnik gledaje Fedorja.

»Da.«

»Čeden dečko. Iz tebe bi bil dober vojak. Zakaj ne bi šel z nami?«

»Jaz sučem srp na polju in kladivo v kovačnici.«

»Nimaš zabitega sina! Čeprav je kmet, je videti tako razumen kakor delavec!«

V istem trenutku so se zaslišali koraki številne konjice, katere kopita so bila po s kamenjem obloženih tleh pred vhodom kmetije.

Prikazali so se jezdecji v koničastih čeladah, v rjavorumenih jopičih, obloženi z usjnimi torbami in jermeni, s karabinkami na rami in s sabljami ob sedlu.

»Prvi vod tukaj!« je zavpil častnik temnopoltemu jezdecu.

»In drugi vod?«

»Peljite ga v cerkev!«

»V cerkev?« je dejal nevoljno Fedor. »V cerkev boste dali konje?«

»Najbrž ni bila nikdar nobena cerkev bolj porabljena, dečko! Toda zdi se mi, da ste tukaj prav posebej zaostali v filozofiji! Ali imate vsaj kako sovjetsko šolo?«

»Nimamo je«, je rekla Karina, ki je stopila naprej.

»Navedem v svojem poročilu in za nekaj časa vam pošljejo potujočo šolo, kjer se boste stari kakor mladi naučili, da je samo en bog: človek!«

»Oprosti«, je dejal Fedor, »mislil sem, da je stroj — bog?«

»Res, prav imaš, stroj, kajti on je glavna stvar pri petletki. Aleksej Andrejev, moral bi nam zaupati sina, zagotavljam ti, da bi iz nje ga kaj naredili!«

»Moj starejši sin se je zaupal vam in dejansko ste nekaj naredili iz nje ga, ko je ljudski komisar v Odesi!«

»Nikolaj Rišin je tvoj sin?« je dejal častnik strmé.

»Da.«

»Hej! Kozaki!«

Vojaki so pričevali stopati v hlev, vlekoč konje za uzdo; ustavili so se.

»Prvega, ki bo kar koli na tej kmetiji poškodoval ali ukradel, dam obesiti! Razumete? Naprej!«

Nato je častnik šel po stopnicah pred vrata in stopil v veliko sobo, Aleksej, Fedor in Karina pa za njim.

»Povej, kje je moja postelja!« je dejal, obrnivši se k Alekseju Andrejevu.

»Nimam postelje, da bi ti jo dal.«

»In tale«, je rekel kazaje v kot, kjer se je nahajala postelja.

»Ta in druge so namenjene šestim delavcem, ki mi jih nalaga predsednik baltskega sovjeta, da jim moram dati stanovanje. Žena, sin in jaz bomo nočoj spali na slami. Če hočeš imeti posteljo, spodi enega izmed delavcev.«

Toda zdelo se je, da ni častnik prav nič željan spopasti se z enim izmed »tovarišev«, ki je bil nedvomno vpisan v stranko. »Dobro, pojdem spat v cerkev z drugim vodom. Snop slame na oltar, pa bom živi bog!«

Veseli svojega bogokletja je odvihral ko veter.

Zjutraj je dospelo šest delavcev v močnem popolnoma novem avtu, enem izmed stotisočeri, ki jih je imela v načrtu petletka in ki naj bi zrevolucionirali potovanje po vsej U. S. S. R. Toda ti stotisoči so bili šele samo na papirju.

Sesteri so pustih in zaprtih obrazov, nezaupnih pogledov, toda polni gotovosti v kretanjah, govoreč na glas kot gospodarji, stopili z razkošnega avtomobila. Vseh šest v visokih ličnih škornjih, s križastimi kapami, v novih oblekah, ki so očitno bile delane na debelo, kajti zdelo se je, da suknjiči niso bili pomerenjeni po velikosti in obilnosti. Ošli so naravnost k mlatilnici.

Videti je bilo, da je ta sovjetski malik, ki se mu morajo najprej pobožno pokloniti, postavljen kakor v znamenje na tem kmetskem dvorišču.

Nato se je eden izmed njih, ki je bil videti glavni, kajti govoril je glasneje ko drugi in se razkoračeval kakor mož, ki dobro ve, da je nekaj več, napotil proti stopnicam, ki so vodile v glavno sobo hiše.

Za šipami sta Aleksej in Fedor zasledovala počenjanje rdečih delavcev. Čutila sta do teh ljudi, ki so jima vdiral v hišo kot zatiralci, isti stud, isti odpor, kakršnega čuti kmet, ki mu med vojsko sovražnik nenadoma vdre v hišo.

To, da njihovo ni več njihovo, so občutili kakor okrutno telesno bolečino.

Fedor je telesno in duševno občutil še več kakor oče, kajti v njem je plamenel tisti gnev, ki užge mladega človeka ob pogledu na lumparijo.

»Mlačev se bo šele začela,« si je govoril, »preden pa bo končana, bo upor zažgal vso ukrajinsko ravnino!«

Možakar, delovodja iz Jaske, je vstopil. čelo je nosil podhuljeno, gledal je potuhnjeno, kapo je imel potlačeno do ušes.

»Prinesi šest kozarcev vodke!« je rekel Alekseju Andrejevu.

»S čim naj pa kupim vodke? Rdeči so pri meni vse pokradli!«

»Prav so imeli, da so pokradli pri tebi, kajti v Uniji sovjetskih republik ni nikjer „pri meni!“ Toda prepričan sem, da bi, če bi imel čas iskati po kmetiji, našel žganja, pa še do-brega! In morda bi našel še kaj drugega!«

»No, kaj pa?«

»Pušk! Predsednik tukajšnjega sovjeta, vrli tovariš Šubin, nam je rekel, naj bomo oprezni, kajti vi ste, se zdi, prikriti beli!«

»Da se razumemo«, je dejal Fedor, ki je pričeval zgubljeni potrpežljivost: »Ali prihajaš za strojnika ali za policaja?«

»Veš, s kom govoriš, fantè?«

»Da, z delavcem, ki je vpisan v stranko.«

»No, dobro, tedaj ga spoštuj!« je rekel oni z mirnejšim glasom, ker je z očmi premeril širino Fedorjevih ramen in ga ni mikalo, ubo-go okleščeno trlico, da bi se dal prevrniti.

Potegnil je iz žepa nekaj rubljev, jih pomolil Karini.

»Na, stara, pojdi v sovjetsko prodajalno in nam kupi vodke!«

Karina je nepremično stala, držeč rublje v roki.

Toda Fedor jih je jezno pograbil.

»Pojdi sam kupovat! V sovjetski republiki ni slug!«

Oni je zaklel, toda denar je vzel nazaj.

V tem trenutku so ostali peteri stopili v sobo.

Delovodja je poklical enega izmed njih, majhnega možička, ki je nekoliko po strani nosil veliko zmlinčeno glavo, kakor bi mu je stisnila stopa za železo, in mu ukazal iti po vodke.

»Če nam nisi dolžna žganja, si nam pa dolžna obede,« je rekel Karini tisti, ki je ukazoval. »Sovjet te bo oškodoval za stroške z nakaznicami.«

»Vem,« je odgovorila Karina, »in sem vam pripravila piščancev z rižem.«

»In veliko popra!« je rekel nekdo.

»Kaviarja!« je zavpil drugi.

»Tovariš«, je povzel poglavar, »če hočeš kaviarja, ga boš moral plačati iz svojega.«

»E, da! Plačam ga! Kdo pravi, da ne bom mogel plačati?«

In rdeča sta se pogledala kakor popadljiva psa.

Ker so morali čakati do kosila dve uri, so šli na postelje ležat.

Ko se je kasneje delavec, ki je bil poslan v sovjetsko trgovino, vrnil z vrčem vodke, je videl v sobi samo še enega »tovariša«, ki je spal. Šel je po hiši okoli in opazil, da so tudi drugi spali po svojih sobah. Tedaj je potegnil vodke kar iz vrča. To si je odmeril na račun vseh skupaj.

Aleksej in Fedor sta zapustila sobo. Slišati je bilo samo Karino, ki je pridno tekala po kuhinji.

Boljševik se je zleknil na klop ter se tudi sam prepustil spancu. Zares je malo preveč osušil skupni vrč!

Dolgo hripavo žvižganje je raztrgalo molk in napolnilo širjavo z zvenečim valovanjem.

Lokomobila je poklicala moške in ženske, ki jih je prejšnji večer označil Šubin, da bodo delali pri mlačvi.

Bilo je ob eni popoldne.

Poklicani so takoj zapustili hiše ter stekli h kmetiji Andrejeva, ker so vedeli, da bosta Karazin in Aksakov pred vrati in da zakasneli ne bodo ob koncu dneva prejeti nakaznic, dasi bodo morali garati kakor drugi.

Ko je Karazin videl prihajati Natašo s pisanim robcem na glavi, bi bil skoraj zavpil: »Kam pa greš? Saj te nismo dali na seznam!« Toda mislil je, da jo je morda najel Aleksej Andrejev. Šubin je v resnici puščal načelniku kolhoza nekaj svobode pri izbiri delavcev in ta jih je dostikrat jemal več, kakor so mu jih dovoljevali. Tri druge ženske so prišle za Natašo pred vrata; tudi one niso bile označene, pa jih je Karazin sprejel. Šubinov pomagač ni bil okruten do dna kakor gospodar. Leta, ki jih je prebil v bogoslovni šoli, so mu pustila v vesti nekaj sledov in vse usmiljenje ni bilo mrtvo v njem. Pred Šubinom je imel to veliko prednost, da je znal obžalovati.

mladi fantje so radi ponosni na svojo moč. Mika jih, da zmagujejo v tekmah. — V boju za čistost se pa odloča časna in večna sreča. Prijatelj, ali hočeš v tem boju doseči zmagost in prvenstvo!

Prava ljubezen je duhovna sila, ki ima sedež v pameti in volji, ne v čustvih in nagonih.

Nagib in podlaga pravega prijateljstva je medsebojno spoštovanje.

Zakaj je danes toliko brezvernih, veri protivnih ljudi? Ne zato, kakor bi jim neki umišljeni umski ali znanstveni razlogi branili priznati resnice svete vere, — marveč zato, ker vera zahteva tudi življenje po veri. Suženjstvo pod strastjo nečistosti je eden glavnih vzrokov, če ne sploh glavni vzrok vsega brezverstva. »Nemo incredulus — nisi incastus« — nikdo ni brezveren, razen nečistnež — je zapisal že svetí Avguštin.

»Bog je tisočkrat bolj pripravljen dati, kot človek vzeti.«

Iz življenja Cerkve

»Bog ima vsekdar zadnjo besedo.« Škof msgr. Marij Besson (Freiburg v Švici) je oni dan govoril o zaupanju v božjo previdnost. Iz njegovega govora povzamemo nekaj stavkov, ki so poučni in tolažilni tudi za nas: »Kdor je v veri slabo poučen, se da brž omajati. Tega se moramo vsekdar zavedati, da se nič ne zgodi brez božjega pripuščenja, in pa da se njim, ki res Boga ljubijo, vse na dobro steče. Bog ima vsekdar zadnjo besedo. Če se bojimo, ker nas more večno pogubiti, pa ne smemo pozabiti, da nam more pripraviti večno veselje. Vprav trpljenje, ki se čezenj toliko pritožujejo, nam utege pripomoči do večnega zveličanja. Naše prošnje za mir bodo gotovo uslišane: saj Bog sam hoče le to, kar je dobro; seveda nam ustreže, kakor in kadar On hoče, t. j. kakor je za nas najbolj prav.

Vprašanje Palestine in zlasti jeruzalemskega mesta je stopilo v ospredje, odkar je Italija v vojski. Nekateri italijanski listi naglašajo, da ima savojska vladarska hiša pravico do Jeruzalema in drugih mest v Sv. deželi. Od konca svetovne vojske dalje so bile te največje katoliške svetinje v rokah Anglije.

Nove župnije ustanavljajo za katoličane nemške narodnosti v češko-moravskem protektoratu. — V varšavski guberniji so — kakor poročajo — vse cerkve odprte. V Varšavi in varšavski škofiji je zaposlenih v dušnem pastirstvu 721 duhovnikov. Med obleganjem in med pouličnimi boji je bilo razdrtih in porušenih 19 varšavskih cerkvá, štiri — med njimi tudi stolnica — so bile močno prizadete; ubitih je bilo 10 duhovnikov, 8 klerikov, 20 redovnic; močno je bilo ranjenih 10 duhovnikov in 12 redovnih oseb. — V samostojno Slovaško je prišel kot zastopnik svete stolice nuncij msgr. Jožef Burzio. Prebivalstvo ga je navdušeno pozdravilo.

Tednik za vojake na fronti oskrbujejo v Italiji, da se bojovníki vsaj nekoliko pečajo z mislimi na Boga in na svoje zveličanje in da se ob nedeljah s pravim umevanjem udeležujejo sv. maše.

Teden krščanske matere. Prve dni meseca avgusta so posvetili na Španskem krščanskim materam. Tisk, radio, cerkve, društva: vse je bilo v službi te proslave. Omenjeni teden je vpeljala Katol. akcija za žene z namenom, da se izpelje borba za svetost zakona. V tistih dneh so imeli povsod primerna predavanja in

zborovanja, kjer so bile počaščene zlasti matere s številnimi otroki.

»Veliko dobrega morete storiti...« Glavni prednik katoliškega apostolstva móž v Italiji, kom. Peter Panighi, je poslal vsem članom, ki so poklicani pod orožje ali pa so na domovih, okrožnico z opozorilom, naj bodo, kjer koli so, vzor krščanskega življenja in ljubezni do domovine: »Vi, ki ste uvrščeni kot vojaki v vrstah domovinske brambe, morete tudi tam veliko dobrega storiti. Bodite starim in mladim zgled prave, krščanske pobožnosti; bodite iskreni in pošteni v govorjenju, neoporečni in v pravem vedenju in neprekosljivi v izvrševanju dolžnosti. Drugi pa, ki niste vpoklicani, se spominjajte svojih tovarišev na frontah, ki so morali zapustiti svoje družine v našo korist. Priskočite, če treba, na pomoč njih družinam... Naj se dviga naša molitev v nebo, da bi Bog razsvetlil voditelje našega naroda in da bi vsemu svetu čimprej zasijala sreča miru.«

Prva cerkev, ki je posvečena novi svetnici Gemi Galgani, je bila dozidana te dni v italijanskem mestu Bologni. Obrede posvečenja je izvršil kardinal Nasalli Rocca.

Okrog osišča. Danes je zaposlenih v Nemčiji 76.500 italijanskih poljskih delavcev. Dobro je, da je zanje poskrbljeno tudi v dušnopastirskem pogledu. Nemški duhovniki, ki se brigajo zanje, so dobili v roke pomožno knjižico »Compagno italiano«, ki jim omogoča vsaj delno razumevanje italijanskega jezika; delavcem so pa razdelili molitvenik »Col Signore«.

To smemo verjeti, ker poročajo o tem nepristranski opazovalci, da cerkvena poslopja na belgijsko-francoskih bojiščih niso preveč trpela in da je v tem pogledu velik razloček med svetovno in sedanjo vojsko. Tako n. pr. so ohranjene stolne cerkve v mestih Tournai, Arras, Cambrai, Valenciennes, Lille, Ypern, Laon in St. Quentin, dasi so bili imenovani kraji po bojni vihri močno prizadeti. Belgijskim stolnim cerkvam v mestih Brüssel, Gent, Brügge, Antwerpen idr. je bilo na hvalo, da so se vsjni pohodi izvršili v taki naglici in je šlo vse brž naprej.

Latinska Amerika je nam katoličanom v marsikaterem pogledu za zgled. V Buenos Airesu so n. pr. imeli dne 29. junija veličastno papeško slavnost ob navzočnosti nekaterih ministrov in vsega diplomatskega zbora.

Zveza katoliških nameščencev je imela skupno službo božjo na Kongresnem trgu, Zveza katoliških delavskih društev pa na trgu »Plaza de Italia«. Ob sklepu celotnih slovesnosti je kardinal Capello na trgu San Isodoro posvetil ves narod presvetemu Srcu Jezusovemu. — Nedavno so imeli v Buenos-Airesu prvo glavno skupščino Katoliške akcije.

Kakor veleva zapoved. Že lani se je KA na Ogrskem potegnila za večje posvečevanje nedelj in zapovedanih praznikov. Dne 14. julija je pa bila uveljavljena odredba ministra za trgovino, ki zahteva, da se uvede popoln nedeljski počitek in dovoljuje izjeme samo v toliko, kolikor je potrebno, da se prebivalstvo oskrbi z živili. Kjer so bili na nedeljo semanji dnevi, so preloženi na delovnik. — Enako je rešeno vprašanje nedeljskega počitka po posredovanju mladinskega oseka KA tudi v Italiji, kjer so doslej prodajalne (na drobno) poslovale ob nedeljah do dveh popoldne. Zdaj je to odpravljeno. Ob nedeljah in praznikih je možno kupiti samo kruh in mleko.

Milanska stolnica, znamenita po stotinah gotskih stolpičev, je bila zadnji čas močno prenovljena. Nov kras bo dobila pa še z zvonikom, ki bo po višini prekosil vse svoje sovrstnike. Sezidan bo iz enakega marmorja kot cerkev. V notranjščini zvonika bo speljano dvojno stopnišče, bo sezidana ena kapele in postavljen en oltar domovine. Na vrhu bo pa vsako noč svetil daleč naokrog »ogenj miru«. Na vrhnih obrobnikih bodo postavljene podobe štirih milanskih svetnikov: sv. Ambroža, Simplicijana, Galdina in Karla Boroškega. Vredno je tudi vedeti, da je v stolnici blagoslovil kardinal Schuster nove veličastne orgle, ki imajo 15.200 piščali. Najvišja meri 9 m in pol. Vseh registrov (spremenov) ima ta glasbeni orjak 180, igralnikov pa pet z 32 oktavami.

Prvi socialni teden. Na Portugalskem so po nasvetu ondotnih škofov s slovesnim praznovanjem 800 letnice, odkar je dobila dežela samostojnost, spojili izredno zborovanje, ki so mu dali naslov »Katoliški socialni teden«. Ob enem je bil sprejet predlog, naj se ta ustanova ponavlja vsako leto. Za predsednika je bil izvoljen vicedirektor lisabonske univerze dr. Pintho Coelo. Med razpravami so bila tudi ta-le vprašanja: Vzroki propadanja krščanskih družin v 19. in 20. stoletju. Pogoj za нравni prepород družine in gospodarsko zavarovanje. Dolžnosti bogastva. Zmote liberalizma in kapitalizma idr.

*

Naša dolžnost. 6. sept. t. l. je Peter II., kralj Jugoslavije, dopolnil 17. leto starosti. Bli-

ža se leto, ko bo dosegel polnoletnost in prevzel ne lahko krmilo lepe, zedinjene in močne države v lastne roke. Naša dolžnost in dolžnost vseh zvestih državljanov, ki ljubimo z iskrenostjo svojo ožjo in širšo domovino, je in bodi, da s cerkveno molitvijo prosimo obilico božjega blagoslova in razsvetljenja na osebo ljubljenege vladarja, pa za srečo in mir domovini:

»O Bog, ki tebi služi vsaka oblast in vsako dostojanstvo, daj svojemu služabniku, našemu kralju Petru II., v njegovem dostojanstvu blagodejen uspeh, da bo v njem zmeraj tebe spoštoval in se trudil tebi vedno ugajati. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

6. septembra je Ljubljana doživela svečanost, kakršne se med nami redko vidijo: naš mladi kralj je obdan od najvišjih predstavnikov kraljevskega dvora in drugih dostojanstvenikov ter nešteti množic slovenskega ljudstva odkril svojemu očetu *s p o m e n i k*, postavljen sredi »Zvezde« v Ljubljani kot simbol vzajemnosti jugoslovanskih narodov ene države. Veličastna manifestacija za domovino in kraljevski dom je bila namoč lepa in ganljiva.

Spokorna božja pota. Iz Švice, Nemčije in od drugod prihajajo poročila, kako se tudi moški z vneomo udeležujejo božjepotnih pobožnosti, da bi dobrotljivi Bog podelil razrvanemu in razdvojenemu svetu zopet mirno dobo. V švicarskem kantonu Luzernu so romali skupno na grob bl. Nikolaja Flueskega. Med romarji so bili tudi vrhovni zastopniki državne oblasti. Vseh romarjev je bilo 6000. Na božjo pot k »sv. Ani na gori« v Šleziji je romalo oni dan 40.000 mož, kar je za sedanje vojne čase res veliko. Pridigoval je tem romarjem kardinal Bertram.

Veličastno in ganljivo je bilo zlasti romanje ljubljanskih vernikov na Kurešček, k podružnici, ki je posvečena rojstvu prebl. Device Marije. V nedeljo, 1. septembra, so se pomikale ob izredno jasnem in svežem vremenu neštete množice v procesijah iz vseh župnij v okolišu s svojimi duhovniki na prelepí, razgledni hribček, kjer so se vrstile pobožnosti v zahvalo za dosedanje božje varstvo in s prošnjo, da bi bila naša domovina tudi zanaprej obvarovana vseh nesreč. Glavno sv. mašo je opravil prevzvišeni g. škof dr. Gr. Rožman, ki je v svojem nagovoru poudaril, kako potrebno je, da se v spokornosti obračamo k Bogu, naj bi odvrnil od nas vse, zlasti vojno gorje, in nam podelil ljubi mir. Potrebno je pa tudi, da se borimo zoper trojno zlo, ki povzroča nesreče in kliče kazen božjo na človeški rod. To trojno zlo je:

skrunjenje božjega imena (bogokletstvo), skrunitev nedelj in svetosti zakona.

Prezvišeni je skupno z velikansko množico napravil slovesno zaobljubo: Če nam bo Marija, Kraljica miru, ohranila zaželeni mir, bomo leto za letom 1. septembra poromali — kakor to nedeljo — v njeno cerkev na Kureščku.

Mladinska pobožnost za mir. V nedeljo, na Mali Smarijin, je bila na Rakovniku (Ljubljana) posebna prošenjska procesija, ki so se vanjo uvrstili dečki in deklice od 6.—14. leta. Pobožnost je vodil sam prevz. g. škof dr. Rožman. — Prav je, da se na ta način mladini vcepi zavest resnosti časa; naj ti naši najmlajši vsaj z molitvijo pripomorejo, da nam bo ljubi Bog prizanesel s šibo vojske in dodelil mirne, srečne čase.

V cerkvenem govoru, ki je bil namenjen v prvi vrsti mladini, je prezvišeni g. škof pretresljivo naslikal bedo in trpljenje otrok v krajih, ki so prizadeti po vojskih grozotah. Da bi nas ljubi Bog obvaroval vsega tega gorjá, moramo veliko moliti, pa prositi Devico Marijo, da se bo za nas zavzela pri božjem Sinu. Toda Bog pričakuje dejanj tudi od otrok. Z molitvijo je treba združevati tudi vestno spolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi, pa ne samo zdaj, ko grozi nevarnost, marveč vsekdar. Obljubimo Bogu zvestobo tudi prihodnje čase. — Prezvišeni je priporočil mladini, naj moli tudi za mladega kralja Petra II., za kneza Pavla in za vse, ki vodijo usodo domovine.

Beltinci v Prekmurju. Izreden rekord, srečo in veselje, je imela letos naša občina, saj je 10 naših rojakov doma in v misijonih obhajalo slovesnost prve, nove maše. Najslovesnejši praznik smo imeli 28. julija, ko so kar trije novomašniki naenkrat darovali sv. mašo in sicer: Jakob Avgust pri glavnem oltarju, Geld Karel (natihem) pri oltarju Marijinem, Sraka Vinko pa (tudi natihem) zunaj pred zbrano množico. Vseh vernikov je bilo do 15.000. Naslednjo nedeljo je bila nova maša, ki jo je daroval Pintarič Štefan; 15. avgusta nova maša Zorko Štefana, ki ima 11 bratov in sester; 18. avgusta je pristopil k oltarju novomašnik Sraka Avgust, 1. septembra pa Duh Štefan. — Misijonarji so imeli novomašniško službo božjo daleč od domovine in sicer: Antolin Avgust na Japonskem, Maroša Martin v Južni Ameriki, Cigon Ivan v Indiji.

Iz obširne župnije beltinske deluje točasno v vinogradu Gospodovem 28 duhovnikov. To je častno število, s kakršnim se najbrž ne more ponašati nobena župnija. (Glej sliko župnijske cerkve v Beltincih, str. 293.)

Otoče-Brezje se imenuje novo postajno poslopje, ki je bilo nedavno dodelano. Tako je zdaj ustrezno vsem številnim romarjem in obiskovalcem, ki prihajajo od vseh strani iskat tolažbe k Mariji Pomočnici. Okrog poslopja se urejuje park, ki bo v okras postaji. Na primer-nem podstavku s stebrom stoji kip Marijin, ki bo opozarjal romarje, da se bližajo svetemu kraju. — Zdaj pride na vrsto zidava železobetonskega mostu čez Savo.

Tri dni po Veliki Gospojnici so se zbrali v Kranju odlični zastopniki KA k versko-obnovitvenemu tečaju. Izredno veliko število tečajnikov in katoliških kulturnih delavcev, ki so se odzvali povabilu pripravljalnega odbora, priča o važnosti te prireditve, ki jo pohvalno omenja celo vatikanski list v Rimu.

Škofijsko stolico v Skoplju je zasedel dr. S. Čekada, dosedanji pomožni škof v Sarajevu.

Odlikovanje. Sveti oče Pij XII. je imenoval postojnskega dekana Fr. Krhnéta in župnika Dominika Janeža, zlatomašnika v Studenem pri Postojni, za č. komornika z naslovom »monsignore«.

Lavantinska škofija. 1. septembra 1940 je praznoval 50 letnico svojega dušnopastirskega delovanja v isti župniji Sv. Jurija g. Valentin Mikuš. Rodil se je 7. januarja 1860 v Gornjem gradu. Leta 1929. mu je bilo izrečeno priznanje za vneto in uspešno službovanje.

Ljubljanska škofija. 2. septembra t. l. je bil slovesno umeščen v ljubljanski stolnici novi kanonik Anton Vovk, bivši župnik trziški. — V Trziču je nastopil kot mestni župnik svojo dušnopastirsko službo Alojzij Žitko, bivši kaplan v Senčurju pri Kranju. — V ljubljansko škofijo je sprejet Iv. Kljun, župnik v Madžarevu (zagrečške škofije). Prevzel je župnijo Hotič, Novi župnik je ribniški rojak.

Odločni sklepi so bili odobreni in razglašeni na mogočnem evharističnem kongresu v Starem gradu na otoku Hvaru dne 18. avgusta 1940. V resolucijah se zlasti zahteva, da morajo vsi odgovorni činitelji skrbeti, da se zavaruje krščanska vzgoja mladine in da se odstrani iz šol, iz družb, knjižnic ter iz javnih ustanov vse, kar zastruplja življenje naroda v verskem, нравstvenem, socialnem in narodnostnem pogledu. Borba proti skrunitljem zakona naj se nadaljuje, prav tako pa tudi boj proti vsem, ki nečloveško in nekrščansko izrabljajo siromašne sloje.

Kongres je privabil do 8000 udeležencev z otokov Hvara, Brača, Visa, Šolte in iz bližnjega Splita. Navzoč je bil tudi hrvaški metropolit dr. A. Stepinac. Po polnočnici in v poznejših urah je bilo obhajanih 1100 vernikov.

Baragov kotiček

Ko gre za čast oltarja

V prvi številki »Bogoljuba« 1940 smo povedali in pojasnili, kako dozoreva prizadevanje, da bi sv. Cerkev prištel slovenskega misijonskega škofa Friderika Bára ga javno in slovesno med blažene. Katoliška Cerkev ravna v takih vprašanjih silno previdno, natančno in strogo. Tako imenovani »svetniški proces« ni kakšna formalnost (zunanji obred), marveč strogo določen postopek, izveden z vso potankostjo in vestnostjo pooblaščenih cerkvenih upravičencev.

Beseda »proces« ni neznana; latinska je in pomeni toliko kot »razprava«, »postopek«. Vsaka razprava (n. pr. pri sodišču) skuša dognati, kako je s sporno zadevo, kateri in kakšni razlogi govore »za« in kateri »proti«. Tudi pri razpravi, ko gre za blaženstvo v sluhu svetosti umrle osebe, je stroga preiskava nujno potrebna in jo Cerkev tudi zahteva. O tem pričča Cerkveni zakonik, ki njega določbe glede svetniške razprave obsegajo 142 paragrafov. (Kan. 1999—2141.)

Cerkveno pravo zahteva najprej škofski proces, ki ji sledi rimski proces pri sveti stolici. V Rimu je v ta namen pooblaščen kardinalska kongregacija (sveti zbor) obredov.

V našem primeru, ko pričakujemo, da se bo v doglednem času izvršila proglasitev služabnika božjega Friderika Bára ga med blažene, bo imel prva preiskovanja krajevni odbor v marquetteški škofiji Severne Amerike, kjer je rajni Bára ga deloval nazadnje kot ondotni misijonski škof in je tam v stolni cerkvi tudi pokopan.

Pri procesih za beatifikacijo (blaženstvo), kakor tudi pri poznejšem procesu za kanonizacijo (svetništvo) imajo važno delo in nalogo zlasti nekatere osebnosti, predvsem »postulator« — po slovensko bi rekli »dregavec« ali »silovec«, ki vso zadevo sproži, spravi v tir in dožene, da se sestavi škofijski odbor, ki vodi priprave za rimski proces. Vodilno vlogo ima tudi »promotor«. Rekli bi mu »zavlačevalec« ali »nagajivec« (latinsko »advocatus diaboli« — satanov pomočnik), ki ima dolžnost, da išče raznih ovir, da stika povsod, kje bi našel kako napako ali pomanjkljivost, da more pri razpravi oporekati. Pri rimskem procesu se ta osebnost imenuje »promotor generalis«, glavna ovira.

Naši slovenski duhovniki v Ameriki, združeni v »Bára govi zvezi«, ki ima, kakor se zdi, vlogo škofijskega odbora, so naprosili sedanjega marquetteškega škofa Plageusa kot »postu-

latorja«. Zdaj pa izvemo, da je to nalogo prevzel chicaški pomožni škof O'Brien. Glej opazko »Bo šlo!«

Škofijski poučilni (informativni) odbor v marquetteški škofiji bo imel te-le naloge:

1. Spričati mora, da je rajni služabnik božji (škof Bára ga) živel res vzorno-krščansko, da je vestno izvrševal stanovske dolžnosti in da je umrl v sluhu svetosti.

2. Ugotoviti mora, da se je pokojni povzpел v čednostnem življenju do »heroizma«, t. j. do junaških kreposti zlasti v veri, upanju, ljubezni do Boga in do bližnjega.

3. Dokazati mora, da je veljal škof Bára ga v življenju in smrti za moža svetosti.

4. Preiskati mora vse spise rajnega, bodisi zasebne, javne, natisnjene ali nenatisnjene, in dognati, če ni v njih kaj takega, čemur bi se moralo ali z verskega ali pa z npravstvenega stališča oporekati.

Ko se vse to izvrši, mora izreči posebno, v ta namen sestavljeno razsodišče svoje mnenje.

Razsodišče poskrbi, da se vsi spisi prevedejo na latinski ali pa na italijanski jezik, ki se potem predlože rimskemu razsodišču.

Dalje mora dognati, če ni glas o svetosti služabnika božjega umetno ustvarjen.

Tudi mora spričati, da se pokojniku ni skazovalo javno (liturgično) češčenje (da n. pr. njegova slika ali podoba ni bila postavljena v cerkvi, da se pred njo ni prižigala luč in podobno).

Razsodišče mora tudi overoviti prepise (prevode) vseh spisov služabnika božjega, ki jih je treba dobro zavarovane izročiti »Svetemu zboru za obrede« v Rimu.

Proces v Rimu.

Ko je škofijski odbor završil svoje delo, predloži rimska kongregacija obredov papežu prošnjo, da dovoli razpravo za »beatifikacijo«. Pri tem je odločilne važnosti dokaz, da se je na priprošnjo služabnika božjega zgodilo že več čudežnih uslišanj.

Ko pride dovoljenje svetega očeta, vzame vso zadevo v roke od svetega zbora obredov določeni kardinal, ki se v tem svojstvu imenuje »ponent«, t. j. pooblaščenec, ki skrbi, da se proces začne in razvija.

Tudi pri rimskem procesu ima resno vlogo razsodišče, ki pregleda vse spise, pretehta dokazila o svetem življenju služabnika božjega, presodi poročila o junaških čednostih njegovih; predvsem se pa prepriča o čudežih, ki so se zgodili na priprošnje njegovo.

Ako so vse preiskave srečno potekle, se skličejo zapored še tri velika posvetovanja: prvo se imenuje predpripravljalno, drugo pripravljalno, tretje pa glavno. Temu zadnjemu predseduje sam sveti oče, ki končno odloči »Super tuto« — da se more vse urediti za

proglašenje častitljivega služabnika božjega med blažene.

Kot zadnje dejanje sledi slovesnost v prelepo okrašeni baziliki svetega Petra v Rimu, kjer se po predpisanih obredih prebere odlok svetega očeta, da je služabnik božji prištet med blažene, in se odkrije podoba njegova v sredi oltarnega nastavka.

Iz tega kratkega, splošnega opisa se vidi, da pot do oltarske časti ni kratka.

Bo šlo. P. Hugo, naš vztrajni sodelavec pri propagandi za svetniški proces, ki naj prizna gloriole škofu Frideriku Baragu, je zvedel — kakor poroča v »Cvetju« —, da namerava prevzeti zadevo Baragove beatifikacije čičaški pomožni škof O'Brien. Zanimivo je, da se že več let zavzema za svetniškega Baraga, ker je od svojega rednika, ki ga je bil Baraga krstil, slišal, kako sveto je naš misijonski škof živel in kako silno so ga čislali Indijanci in vsi, kateri so ga poznali.

Škof O'Brien je predsednik ameriške »Družbe za razširjanje katoliške Cerkve«. Kot tak ima velik vpliv na druge škofe, ki jih bo mogel navdušiti za Baragovo zadevo.

»Naša verska dolžnost je, da vse storimo, kar mogoče, da ves svet spozna veličino Baragovo in se z zaupanjem priporoča njegovi priprošnji; potem bo tudi Bog storil svoje in poveljal svojega junaškega služabnika.«

Vsem mladim. (Baragovo naročilo.) »Daruj svoje srce že v mladosti Gospodu in trdno skleni, le njeja nad vse ljubiti. Ali bi pravilno ravnal, ko bi svoje srce hotel najprej dati hudemu duhu in

še le potem v starosti Bogu?... Ali bi pravilno ravnal, ko bi hotel najlepši del svojega življenja, ki si ga vsega Bogu dolžan, pokloniti pregrešnemu svetnemu veselju, Bogu pa dati le stara nadložna leta?«

PROŠNJE IN ZAHVALE.

F. V., Ljubljana, se zahvaljuje svetniškemu škofu Frid. Baragu za uslišanje in daruje 100 din za Baragovo semenišče. — J. C. se zahvaljuje škofu Baragu za uslišanje prošnje. — Neimenovana se zahvaljuje za dobljeno zdravje na priprošnje Baragovo. — E. M. in R. se zahvaljuje škofu Baragu za dosedanjo pomoč in se priporoča še nadalje v važnih, težkih zadevah in za spreobrnenje (i. J.). — O. Fr. se priporoča škofu Baragu za ozdravljenje živčne bolezni ali vsaj zaboljšanje, škofu Slomšku pa v neki drugi zadevi. Obnem se zahvaljuje škofu nadškofu Jegliču za pomoč. — A. Č. iz Š. se toplo zahvaljuje božjemu služabniku Baragu za zboljšanje zdravja ter priporoča še vnaprej sebe in spreobrnenje neke osebe. — Najtopleje se zahvaljuje škofu Baragu za skazano pomoč v hudih težavah. G. M.

Slovenski pogovori o modrosti

Boljša je iskra božjega spoznanja kakor grmada posvetnega modrovanja.

Boljši je človek, ki svojo neumnost prikriva, kakor človek, ki svojo modrost skriva.

Budalo, kadar molči, misli, da modrejšega ni.

Moder je in srečen, kdor drugih nesrečo nase obrne.

Modra beseda ne leži v tružici, ampak hodi po ulici.

Modri glavi eno oko dosti.

Modri nosi jezik v srcu, nespametni pa na jeziku.

Modrost je boljša kakor zlato in srebro.

Ni moder, kdor veliko reči zna, ampak ta, kdor zna, česar mu je treba.

Pijanec hoče imeti tri lastnosti: Moder je, močan in bogat.

Se modro drži, kakor bi ga kdo pod nosom bril.

Skopost je hči norosti, varčnost hči modrosti.

Tudi modri možje včasih greše.

Tvoja modrost je od česenj do višenj — (kratka).

Vino in žene store, da modri odpadejo.

Vino še modreca znori.

V pogovorih leži zaklad modrosti preprostega moža.

Vsakdo je v svoj žep moder.

Začetek modrosti je strah božji.

J. Šašelj.

Anekdote

Papež Pij II., znani učenjak Enea Silvio Piccolomini, je sprožil na svoje sorodnike, ki se poprej, dokler ni postal papež, zanj niso nič brigali, to-le pesemsko puščico:

Quando io era Enea, nessun mi conoscea.

Ora, che son Pio, ognun mi vuole zio.

(Dokler Enea sem se zval,

noben od teh me ni poznal;

ko zdaj pa papež sem postal,

me vsak za strica rad bi zbral.)

Papež Sikst V. je bil bistroumen in šegave narave do smrti. Še na smrtni postelji ga

ni zapustila živahna vedrost. Pogodil je, da utegne biti njegov naslednik kardinal Castagna (izg. Kastanja) — kar se je res zgodilo in si je ta kot naslednji papež izvolil ime Vrbana VI.) Sikst je imel v svojem grbu tudi upodobljene tri hruške, pa je z ozirom na to rekel: »Hruške so že nagnite in bodo koj odpadle, nato pa pride čas kostanja.«

Papež Vrban VIII. (1623—1644) je napravil to-le duhovito opazko o treh svojih prijateljih, ki so uživali njegovo naklonjenost: »Kardinal Francišek je svetnik, ki ne zna narediti nobenega čudeža. — Kardinal Anton je mož molitve, ki ne zna govoriti. — Tadej, pl. Palestrina, je general, ki še meča ne zna potegniti iz nožnice.«

*

Veliko priljubljenost si je pridobil s svojo šegavostjo **papež Benedikt XIV.**, poprej kardinal Lambertini, ki je kar moči spretno in s preprosto šaljivostjo poučeval ali pa karal napake. Pri volitvi papeža se kardinali v konklavu niso mogli zlepa zediniti, komu bi poverili težko breme papeštva. Kar stopi predne je kardinal Lambertini, pa pravi: »Če hočete svetnika, izvolite kardinala Gottija; če želite politika, glasujte za kardinala Aldovrandija; če pa iščete samo dobrega človeka, pa vzemite mene.« In res! Pri zopetni oddaji glasovnic je dobil večino Lambertini. Bil je res ne le dober človek, ampak tudi dober papež: Benedikt XIV.

Ko so nekoč prišli k njemu odposlanci s prošnjo, naj bi dovolil proces za blaženstvo nekega ř redovnika, je odgovoril Benedikt XIV., ki ga je mučil revmatizem: »Dobro, dobro! Bomo videli. Medtem ga bom pa prosil, naj tudi meni izposluje zdravje. Kakor bo on do mene, tako bom jaz do njega.«

Še na smrtni postelji ni zgubil dobre volje. Ko mu je zdravnik Ponzio prigovarjal, naj se vda, da izvrši na njem težko operacijo, je zaklical: »Saj je tudi naš Gospod trpel pod Poncijem.«

K našim slikam

K slikam na prvi strani ovitka: Bazilika presvetega Srca Jezusovega, veličastna, beloblesteča pariška cerkev na Montmatru (grič mučencikov sv. Dionizija in tovarišev, ki so tu pretrpeli smrt), je sezidana v romansko-bizantskem slogu. S postavo od 24. 7. 1873 je narodna zbornica priznala, da bo ta cerkev »javno koristna«. Z zidanjem so pričeli leta 1875; zbrali so zanjo nad 60 milijonov frankov. Posvetili so jo 17. oktobra 1919. Obok krasi 500 m mozaika.

V tej cerkvi je sv. Rešnje Telo izpostavljeno za vedno češčenje; tu pobožni Parižani

z nočnimi molitvami zadoščajo za grehe velikega mesta. Montmartre je tudi danes upanje ponižane Francije. Pod mozaiško podobo Kristusa Kralja je viden tudi na sliki del napis: »Gallia poenitens« — spokorna Francija.

Skaruške stropne slike. V zadnji številki je Bogoljub priobčil srednjo sliko Jelovškovih fresk v prezbiteriju skaruške cerkve: »Sv. Lucija sprejeta v nebo«. Okrog te slike je umetnik razvrstil še štiri prizore, ki nam jih kaže sliki na str. 295 in 298. Na prvi sliko vidimo na levi spodaj prizor, kako sta sv. Lucija in njena mati Evtihija poromali na grob sv. Agate, da poprosita to svetnico za materino zdravje. Romarici sta ponižno pokleknili pri grobu sv. Agate, ki nje truplo počiva v lepi baročni rakvi. Zadaj za krsto se vidijo drugi nagrobni spomeniki. Med tem in naslednjim prizorom gleda izza robu slike ljubek angelček pod veliko vazo s šopkom. Zelo lep je drugi prizor, ki ga je umetnik postavil v desni vogal slike. Predstavlja nam, kako s v. Lucija deli miloščino. Na desni stoji mogočna postava sv. Lucije, ki je naslonjena na vreči z denarjem. Iz vreče je pravkar vzela novc, ki ga ponuja dvema beračema. Oba berača sta zavita v raztrgano obleko. Srednji ima prijazen obraz starča, drugi pa je slep. Zato ga njegov tovariš vodi za roko. Sv. Lucija se jima prijazno smehlja.

Druga naša slika nam kaže dva prizora v drugih dveh voglih prezbiterijske kupole. Zelo značilen je levi prizor. Predstavlja nam, kako je sv. Lucija zavrnila snubca. V sredi prizora spet vidimo lepo postavu svetnice. Obrnila se je proč od snubca. Vendar pa je glavo nagnila nazaj in s sramežljivo povešenimi očmi govori z mladeničem. Tudi z rokami kaže odbijajočo gesto. Na njeno desno je pravkar pritekel mladenič s prstanom v roki. Z živahnimi kretnjami spremlja svojo zakonsko ponudbo. Z nebes dol je priplaval izredno lepo slikan angel, ki nese svetnici nebeški poročni venec. Na levi od Lucije sedi pod stebriščem Lucijin oskrbnik, ki prodaja njene dragocenosti, da bo skupiček zanje razdelila med reveže. V ozadju je mestni trg s kipom malika. Tudi med tem in naslednjim prizorom vidimo angelčka z vazo, ki duha cvetlico.

Četrty prizor predstavlja, kako dva rabelja vežeta sv. Lucijo. Svetnica sklepa roke in ves ožarjen obraz obrača proti nebu. Prav nad njeno glavo je naslikan zanimiv angelski koncert. Levi rabelj je močno razkoračen in nateguje vrv, desni pa je viden le od prsi naprej in peha svetnico od sebe. Ozadje tvorijo lepe mestne palače.

J. Veider.

Kip sv. Terezije Dt. J. v Slov. Gradcu. (Ovitek!) Akad. kipar B. Pengov iz Ljubljane je izdelal iz lesa za mestno župnijsko cerkev v Slov. Gradcu prekrasen kip te ljubke svetnice, ki stoji na visokem podstavku iz orehovine. Kipar jo je upodobil, kako krasi z venčkom iz pšeničnih klasov mali kip Deteta Jezusa. Vsa podoba Male Terezije in kip Deteta Jezusa je pozlačena, le obraz in roke so slonokoščene. Dete Jezus ima v rokah kroglo. Svetnica je hotela biti žogica v rokah božjega Deteta, tako mu je bila vdana. Kipar je prelepo izrazil evharistično misel: Mala Cvetka Jezusu poklanja pšenično klasje. Kip je velika umetnina, ki človeka dviga k Bogu.

Krstna kapela v Slov. Gradcu. Pod zvonikom mestne župnijske cerkve je arhitekt Ivan Pengov napravil lepo krstno kapelo. Tlak je iz ostankov raznega marmorja, prelepo pisan kot gredica cvetja. Okna in vrata so iz barvanega stekla, delo g. Kleina. Krstni kamen je ostal stari iz leta 1643., le prenovljen in nanovo pozlačen. Na vsaki strani je klečalnik s kipom sv. Filipa in Jakoba. Kapela je obita z macesnom in orehovino. Vrata v cerkev so steklena in imajo napis sv. Pavla: Ali ne veste, da ste tempelj božji in da Duh božji biva v vas. — Zunanja vrata so hrastova in imajo okove iz umetne delavnice kovanega železa iz Kroepe. Kapela je prekrasna in na moč občudovana.

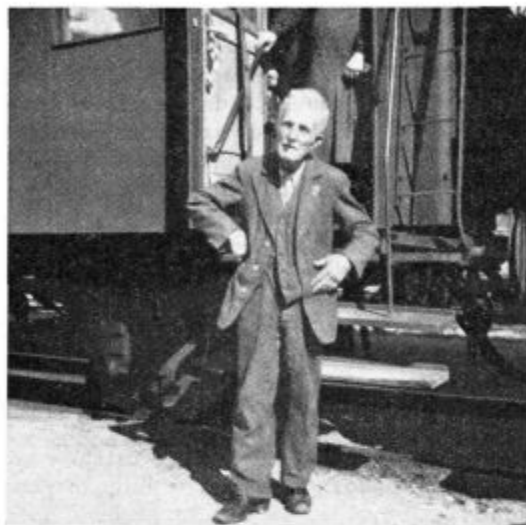
Prvič skupno pri Ptujsko-gorski Materi

Kakor »Kranjci« ljubijo Marijo Pomagaj na Brezjah, prav tako so »Štajerci« navezani s polnim zaupanjem na Marijo na Ptujski gori;

Romarji pred cerkvijo na Ptujski gori

in kakor »Štajerci« radi skupno poromajo na Brezje, prav tako naj bi tudi »Kranjci« vzljubili Marijino Ptujsko goro. V ta namen nam je že lanski »Bogoljub« v 7. številki razložil pomen in odličnost te lepe Marijine božje poti in nam tudi v sliki pokazal milostipolno ptujskogorsko Marijo, ki razgrinja svoj materinski

Voditelj nočne procesije A. Kranjc

plašč nad svoje častilce. Letos pa je vseučiliški profesor dr. Fr. Stelè v vseh podrobnostih opisal Ptujsko goro v posebni knjigi, ki jo je okrasil z 29 fotografskimi posnetki romarske cerkve. Tudi naš največji rodoljub in učitelj škof Anton Martin Slomšek je v svojem življenju rad zahajal na Ptujsko goro; že kot malega dečka ga je njegova skrbna mati pripeljala tja gor, da ga je izročila v posebno Marijino varstvo. Slomškov življenjepisec dr. Fr. Kovačič nam pripoveduje, kako ljubke spomine je Slomšku vzbujala Ptujška gora na njegova mlada leta, na pripovedke in pesmi, ki mu jih je pripovedovala in pela o Ptujski gori njegova mati. Že ves bolan je Slomšek še pet dni pred svojo smrtjo pohitel k Mariji na Ptujsko goro, da je naslednje jutro, ko je bila ravno sobota, še enkrat tam opravil presveto daritev. — Zato je bilo res umestno, da se je letos ljubljanska Prosvetna zveza odločila za prvo skupno romanje »Kranjcev« k Mariji ptujskogorski z namenom, da bi naša dobra nebeška Mati obvarovala vojne nevarnosti in bi evropskim narodom izprosila skorajšen in pravičen mir.

V soboto, dne 24. avgusta popoldne, je z ljubljanskega kolodvora poseben vlak odpeljal nad 325 romarjev proti Ptujju. Med vožnjo se je nebo zvedrilo, da smo ob dohodu mogli občudovati lepoto kraja in svetišča. Pred glavnim vhodom sredi zastav postavljeni slavolok,

kakor ga vidite na sliki, je klical romarjem: »Pozdravljeni pri gorski Materi«. V cerkvi je romarje najpristrčneje pozdravil sedanji varuh ptujskogorske cerkve P. Konstantin Oček, po rodu Kamničan, nato pa zanimivo opisal zgodovino ptujskogorske božje poti in opozoril na veliko vrednost posameznih starinskih umetnin, ki se v cerkvi nahajajo, hkrati pa tudi poprosil, da naj naš narod pripomore, da bo mogoče vse te umetnine ohranjevati in obnavljati. — Po slavnostni pridigi ljubljanskega stolnega kanonika dr. Tomaža Klinarja se je okoli Ptujске gore razvila slikovita rimska procesija; plameni baklic, ki so jih romarji nosili v roki, in dolga vrsta ognjev, ki so kakor mali kresovi v kratkih presledkih zagoreli po vsem dolgem obzidju okrog cerkve, so pričali tja v Maribor in v Ptuj, pa po razsežnem Pohorju in po Halozah, da tu pri Mariji opravlja molitve veren rod za skorajšnji mir med narodi. Po blagoslovu z Najsvetejšim so se romarji razšli po določenih jim prenočiščih.

Nekaj jih je pa prostovoljno ostalo v cerkvi, kjer so vso noč prečuli v petju in glasni molitvi. Gotovo so se nad to prelepo nočno pobožnostjo radovala nebesa, kajti v cerkvi ostali romarji niso posedali in polegali, kakor se v podobnih primerih rado zgodi, ampak so vsi veselo in navdušeno sledili glasni molitvi vrlega romarja, 72 letnega fanta Andreja Kranjca iz Dobca na Notranjskem, ki ga vidite na sliki. Neutrudno je med svoje molitve vpletal ljubke Marijine pesmi, katerih vsebina je vedno in vedno izzvenela v prisrčno prošnjo: Marija pomagaj.

Ob štirih so se začele svete maše, ki so se nepretrgoma vrstile do ure slovesa. Vmes je bila ob 6 ih še pridiga župnika Brtonceljna.

Skupino romarjev vidite na sliki ob njihovem slovesu pred cerkvijo, pod prelepo reliefno podobo Marijine smrti.

V. K.

Razno

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne (Lichtenturn, Ljubljana, Ambrožev trg) bodo: za dekleta od 12. do 16. oktobra, za žene in matere od 9. do 13. novembra. Pričetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. Oskrbnina 100 din.

Slovenske redovnice — begunke, ki se po svojih redovnih pravilih posvečajo vzgoji deklečke mladine in poučujejo tuje jezike, prosijo usmiljena srca, da jim pomagajo pri ureditvi stanovanjskih in za konvikt primernih prostorov.

Pojasnila daje iz posebne naklonjenosti vodstvo Lichtenturnovega zavoda, Ambrožev trg, v Ljubljani.

Zahvala. Na prošnjo podpisanega, naj bi naročniki nabožnih listov že prebrane letnike poslali za naše uboge delavce, se jih je mnogo odzvalo. Bog plačaj — ključemo vsem blagim dobrotnikom. Vse na večjo čast božjo — in za zveličanje duš! — P. Marko Fišer, kapucin, Studenci pri Mariboru.

Odgovori

M. A.: Zadnje čase se toliko piše o »masonih«, »framasonih«, o njih organizacijah, »ložah«. — Ko tako malo vemo o teh družbah, bi bilo prav, če nam o njih kaj več poveste.

Te družbe so skrite, tajne in tajno tudi delujejo, ker jih državne oblasti ne vidijo rade, po večini so pa prepovedane. Kljub temu se znajo uveljavljati bodisi z denarjem, bodisi zvijačno in pretkano. Svoje člane spravijo na najodličnejša mesta v državah, ti pa že skrbje, da se masonstvu kot takemu nič ne zgodi. Če jih kje razpuste in prepovedo, se na videz umaknejo, nadaljujejo pa vseeno svoje razdiralno delo, seveda namoč tiho in oprezno.

Kaj so prav za prav masoni ali tripični bratje, kakor jih imenujejo?

Masonstvo (prostozidarstvo) je red ali družba, ki je nje glavni cilj odprava oltarjev in prestolov, t. j. uničenje Cerkve in kraljestev. S tem v zvezi hoče masonstvo odpraviti papeštvo, razkristijati države, vpeljati brezverstveno šolo, vzeti družinam krščanski značaj, zato pa komunizmu ni nenaklonjeno.

Na zunaj se predstavljajo in kažejo masonske skupine (lože) kot humanitarne, človekoljubne zveze, ki oznanjajo bratstvo, enakost in omiko.

Ker je ta »red« brez vsakega verstva ter ima v svojih pravilih prevratne in brezbožne cilje, ga je Cerkev obsodila. Ostro obsodbo je izrekel zlati papež Leon XIII. 20. aprila 1884.

Vsak katoličan, ki postane mason (prostozidar), je izobčen, t. j. izključen iz katoliške Cerkev.

Na Francoskem so šele sedaj po nesrečnem porazu na bojišču spoznali, koliko gorjâ je prišlo na nekdanj tako katoliško državo prav zaradi tega, ker so imeli več desetletij skoraj vso oblast zgolj framasoni, ki se vežejo — dasi zakopani v kapitalizmu — tudi z marksisti in komunisti, če tako kaže. Sedanji voditelj ponižane Francije, maršal Petain, je masonstvo prepovedal.

Tudi v Jugoslaviji se je začelo daniti in so framasoni na umiku deloma vsled razpusta, deloma zaradi prekanjene previdnosti, ko je zapihala zanje nepovoljna sapa.

T. A.: Zdi se, da brezverci mirno in brez notranjih težav žive in se smrti nič kaj ne boje. Kako je s to rečjo, ko dostikrat slišimo in beremo, da grešniki in brezbožneži nimajo nikdar ne mirne vesti ne notranjega miru!

Modro ste načeli svoj pomislek, ko pravite: »Zdi se.« Ta navidezni mir je največkrat le znamenje notranjega viharja in nemirne vesti. Ta mir je grobni mir; vanj je pokopana zmučena, uničena

vest, ki jo je božja milost zastopaj razsvetljevala in nagibala k resnici in pravemu spoznanju. Božja milost se je — da govorimo po človeško — utrudila in pustila grešnika v namišljenem pokoju. To je znamenje največje nesreče za trdovratnega človeka.

Da sta mir in zadovoljnost pri brezvercih le pokrov notranjega vretja in viharja, se vidi tudi iz tega, da taki ljudje, kadar koli pridejo v stik z duhovnikom ali z drugimi dobrimi verniki, najprej napeljejo pogovor na verske resnice, ker se hočejo na ta način nekoliko olajšati, ali pa še druge za seboj potegniti, češ čim več bo takih, tem manj bo vest vznemirjena.

Če se brezverec, ki se ogiblje vsake pobožnosti, cerkvenih slovesnosti in nedeljske službe božje, da se mu vest tem manj vzbuja, priklopi do tega, da se čuti nekako mirnega, se pa tem bolj razdraži in vznemiri, ko se mu bliža neizprosna razčena žena. V smrtni luči človek vse drugače vidi, je zatrdel že marsikateri prejšnji brezbožnež in brezverec, ki je na zadnjo uro zadobil še milost, da se je pravočasno povrnil k Bogu Očetu.

Kako viharno se zbudi na smrtni postelji vest nekaterim brezvercem, kaže nesrečni zgled znanega zasmehovalca katoliške Cerkve: Voltérja. V strahu in grozi se je premetaval po bolniški postelji. Nekaj časa je zdihoval, nekaj časa je klet božje ime. Zvijal se je kakor črv in se praskal po životu. Prosil je, naj pošljejo po duhovnika, toda njegovi brezverni prijatelji niso pustili, da bi se mu ustreglo. Bližal se je zadnji trenutek. Ponovno se ga loti groza. Kričal je: »Cutim roko, ki me grabi in tira pred sodni stol božji.« Nato izbulji oči in zaječi: »Satan je tu in me hoče zgrabiti. Vidim ga — vidim pekel — o, branite me!«

Tako je umrl.

Mir brezvercev in brezbožnežev dolgo ne traja. »Pax — et non est pax!« — mir, pa ni mir!

A. M. L.: Vprašujete, če ste lahko prepričani, da vam bo Bog Vašo željo spolnil, ako daste za več svetih maš?

Odgovor imate že v molitvi Gospodovi, v Očenašu. Jezus sam nas je učil, naj bo naša molitev vdana v božjo voljo, ko je v »Očenaš« uvrstil tudi prošnjo: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.« Božji Zveličar se je sam ravnal po tem navodilu, ko je v bridkem trpljenju zdihnil: »Oče... ne kakor jaz hočem, ampak kakor ti.« (Mt 26, 39).

Mi obsipljemo nebeškega Očeta s prošnjami, ne moremo pa prav vedeti, ali je zaprosena stvar res tudi v slavo božjo in naši duši v zveličanje. Zato pa dostavljamo: »Zgodi se tvoja volja...«

O tem smo pa prepričani, da naša molitev nikoli ni neuslišana, če smo prav molili t. j. če je imela molitev vse lastnosti dobre molitve. Ako ne prejmemo zaprosenega, nam dobrotljivi Bog nakloni kaj drugega, ne slabšega.

(Kdor naroči sv. mašo zase in svoje namene, lahko reče: »Na moj dober namen.«)

P. K. Z.: V zahvalo za poslano to-le: Roža mora imeti zdravo, čvrsto stebelce, pravilno razvite liste, prikupljive in prijetno dišeče cvete. Pesem naj bo podobna roži: imeti mora kleno jedro, čedno pesniško obleko in sestavljena naj bo v cvetočem jeziku. Glavno je: enotno, zdravo jedro: lepa misel, нравstveno poučjenje, umevna resnica. — Uredništvo bi bilo rado »sfriziralo« vsaj en Vaš proizvod za natis, pa ni šlo, ker manjka enotnega jedra. Če ima pesem versko vsebino, mora teči kakor molitev, da bralca zažabi. — Pa še poskusite!

Opazovanja

Tudi ugotovitev. V listu »Mi mladi delavci« prijatelj delavske mladine toži, kako težko je človeku, ko vidi, kako danes delavska mladina odmira veri, kako se kviri in kako malo je dobromislečih med odraslimi, ki bi skrbeli, da bi se ta nesreča zaustavila.

Starši se za svoje sinove in hčere, ki so šli zdoma po zaslužku, v vajensko dobo, dostikrat ne brigajo več in navadno nič ne sprašujejo, kako je z »našimi« v verskem oziru. Po večini so zadovoljni, da so se rešili skrbi za enega izmed otrok.

Duhovniki, tako nadaljuje zgoraj omenjeni list, navadno nimajo časa, da bi se brigali za take podrobnosti, ko imajo dela drugod dovolj, ko so poleg tega zaposleni v raznih društvih, družbah, pisarnah in dr.

Naša katoliška društva! Na žalost je v večini primerov le zunanost katoliška, notranje poglobitve ni...

Verske družbe pa zbirajo večinoma le versko dobre fante in dekleta v svojih vrstah.

Delodajalci?! Da, ti bi mogli veliko storiti za versko poglobitev in vzgojo naše delavske mladine, če bi jim bilo kaj na tem. Pa jim je — na žalost — večinoma le na tem, da fant ali dekleta delata; kakšna sta v verskem in нравstvenem življenju, to — menijo — ne zadeva njihovih skrbi in dolžnosti. Pa so v zmoti, če se hočejo kar tako izmuzniti svojim obveznostim.

Kaj naj rečemo o sodelavcih in o delavski družbi? Nič ne pretiravamo, če trdimo, da ta kviri, ne pa zdravi.

Morda bo kdo užaljen in se bo čutil prizadetega zaradi teh ugotovitev! Roko na srce in raje priznajmo, da je v veliki meri res tako, kot smo povedali. Če bi ne bilo tako, bi ne bilo treba o tem pisati in tožiti.

Poleg vseh, ki so poklicani, da te nedostatke odpravijo, bodo mogli priskočiti na pomoč dobri, krščanski mladi delavci. Da bi se le mnogo takih čvrstih, neustrašenih in krščansko živečih našlo! Da bi se le hoteli oprijeti apostolskega dela med mladimi delavci, med vajenci in začetniki.

Kdo še pomišlja in še ne uvidi, kako potrebna je Katoliška akcija, ki po geslu delavec za delavca, učitelj za učitelja, trgovec za trgovca itd. ustvarja jedrne skupine, ki naj skušajo uvajati in utrjevati kraljestvo Kristusovo med stanovci. Začeti je treba. Iz malega raste veliko!

To-le velja, če se spremeni ime kraja, tudi za Ljubljano in morda še za to in ono mesto. Splitski list »Katoliška riječ« je oni dan povedal ostro grajo tistim, ki so prizadeti. Neki

opazovalec je zapisal: »Zlodej me je zanesel nekega toplega večera v predmestje (Splita) in prosto naravo. Šel sem na sprehod. Cvrčki so cvrčali in peli svojo melodijo naravi. Vsepo-vsod pa pari: na klopeh, ob stenah, na livadah, na polju... Nekdo se razvname ob teh prizorih in jezno zakliče: »To je škandal! To bi bilo treba prepovedati!«

Pa kdo naj to prepreči? Treba bi bilo najeti cele trope stražnikov na konjih, da bi pazili na red in dostojnost. Teško je krotiti mladino, a še težje stare nebrzdane ljudi.

Nato slišim take-le vzklrike: »Jaz bom rekla doma, da sem se sprehajala na trgu in ob morju!« — »Jaz se bom pa zlagala, da sem bila v kinu.« — »Jaz pa porečem, da sem imel važno politično sejo stranke.« — — —

Kaj naj rečemo na to? Nesrečni starši, ki to dovoljujejo ali ki so tega sami krivi! Uboga mladina, ki tako greši in ob taki »vzgoji« do-raščá! Kaj čaka vse tiste, ki tega zla po svoji dolžnosti in po svoji moči ne preprečujejo! Gorje tistemu, po katerem pride pohujšanje!

Pajčevino pomesti ne pomaža, če ni odstranjen tudi pajek. Minister za notranje zadeve v Belgradu je uporabil čl. 14. postavbe o društvih tudi na delovanje framasonov, nakar je velika loža »Jugoslavije« naznanila, da se razdruži. Razpuščena je bila judovska velika loža »Blue Brit.« Komur je znano, da je v programu framasonov tudi odprava oltar-je v, bo odobral, če je oblast tem tipičnim bratom začela stopati na prste. Toda, dokler jih bodo pustili na vodilnih mestih, v odličnih službah, se ne bo kaj pridaboljšalo. Morda so vprav med tistimi, ki ministrsko naredbo izvršujejo, zastopniki »prostozidarstva«; brez dvoma so tudi med tistimi, ki podpirajo marksizem in snujejo društva sovjetskih prijateljev! — Razpuščene so tudi lože na Hrvatskem, ki so bile odvisne od Velike lože »Jugoslavije« in dr. Da so masonske lože kotišča marsikaterega zla, so spoznali tudi na Francoskem, zato je vlada izdala postavbo, ki prepoveduje vsa tajna društva, predvsem masonstvo. Znaprej ne bo mogel dobiti noben član lože državne službe. Kdor se zanjo poteguje, mora dokazati, da ni nikdar pripadal frama-sonstvu.

Rešilen predlog. Dnevni veliki časopisi — pozor! Pred 4 meseci so vojaki na fronti poslali francoskim dnevnikom pismo, kakršnih doslej nismo bili vajeni. Glavni poudarek celotne vsebine je razviden iz tega-le odstavka:

»Prišli smo iz vseh krajev Francije, od vseh stanov in poklicev. Vsi smo se pa zedinili v prepričanju, da je nemožne obnove mir na svetu, ako v

državno občestvo ne sprejmemo Boga! Samo vera bo dala narodom možnost, da bodo našli ravnovesje na znotraj, in osnovo, na kateri se bodo zbližali med seboj. Zato je potrebno, da Francija pokliče nazaj v življenje vse svoje krščanstvo, da bo mogla brez hinavščine pozvati tudi kristjane drugih narodov, ki čakajo na svobodo, pa naj bo to v sovjetski ali katerikoli državi.«

Ta poziv naj bi veljal kot geslo vsem dnevnim časopisom, pa bo svet ne le rešen in pomirjen, marveč se bodo odprla tudi vrata sreči in blagostanju, v kolikor je o pravi sreči tudi na zemlji mogoče govoriti.

Zgorajšnje pismo naj bi dobro preštudirali zlasti vsi vodilni možje, ki odločajo v sedanji vojni.

Čujte, kaj pravi kitajski general! Znano je, da je kitajski maršal Čangkajšek kristjan, pa ne le po imenu. On in njegova verna žena podpirata misijonstvo v prepričanju, da more nesrečni deželi priti rešitev le po krščanstvu. Nedavno je prišlo k njemu odposlanstvo dijakov. To priliko je porabil, da jim je povedal to-le resnico:

»Kdor ni veren, je podoben brodarju brez kompasa na širnem morju. Življenje brez vere je brez cilja. Kdor nima verskega mišljenja, ne umeva, kakšen pomen ima življenje, marveč jadra naprej, ne da bi dosegel svoj namen. Samo vera usposobi človeka za boj, ki ima pred seboj pravi cilj.«

Vzorna vernost generala. Kakor poroča »Oss. Romano«, je umrl vojni minister argentinske republike, general Manuel A. Rodriguez, mož globoke vere, ki je vse življenje posvetil samo Bogu in domovini. Spominske podobice, ki so jih dali natisniti ob njegovi smrti, imajo razne pomenljive izreke in vodilne nauke, po katerih se je ravnal v življenju. Imel jih je spisane in nosil vedno pri sebi. Omenjamo jih samo nekaj: »Vselej Boga ljubiti in dobro delati! — Izvršuj dolžnosti, ki so ti naložene! — Vdaj se božji volji! — Prenašaj potrpežljivo razžalitve, ki ti jih drugi povzročajo! — Trpi s trpečimi! — Objemi križ Kristusov! — Žrtvuj in odpovej se! — Imej vsekdar pred očmi nebeško domovino!« — Da je bil pokojni tudi iskren častilec presv. Srca, priča lepa molitev, ki so jo našli pri njem in jo je sam sestavil. Začenja se takole: »Božje Srce Jezusovo, ti me ljubiš, daj, da te bom ljubil tudi jaz. Ti misliš name, stori, da bom tudi jaz vsekdar mislil nate. Ti se žrtvuješ zame, daj, da se še jaz tebi vsega darujem...«

ALKOHOL.

Najnevarnejši »kralj«, ki je kriv največ zla, je alkohol. Pred par leti je umrl v Berlinu škof dr. Bares, ki je slovel kot vzoren višji pastir, pa tudi kot preudaren svetovalec in velik učenjak. Med raznimi okrožnicami je posebno uvaževanja vredna tudi razprava o zlorabi alkohola, ki so jo v pastirskih listih ponatisnili skoraj vsi škofje v Nemčiji. Med drugim beremo tam: »Vse polno dokazov imamo, da je alkoholizem tudi še danes vir vsakovrstnih verskonravnih, gospodarskih in zdravstvenih nesreč. Zloraba alkohola povzroča tudi danes nenravnost in s tem v zvezi širjenje spolnih bolezni in uničevanje družinskega življenja. Boj proti zlorabi alkohola je resna naloga dušnega pastirstva in tembolj nujna, ker se je v preteklosti večkrat zanemarjala.«

V okviru velike razstave »Čudo življenja« v Berlinu (1935) je bilo tudi veliko zborovanje, ki je pri njem profesor Müller-Hess, ravnatelj sodnozdravniškega zavoda, med drugim rekel tudi tole: »Med tremi kugami: tuberkuloza, spolne bolezni in pijančevanje, ki ogrožajo obstoj in dedno lastnino narodov, so od nekdanj smatrali vplive alkoholizma kot največjo nevarnost za zdravje živega rodu in vsega potomstva, in so jih kot take preganjali.«

Škof grof Galen je nedavno izjavil: »Iskreno želim, da bi vsi katoličani, ki se zavedajo odgovornosti, kar moči podpirali tako potrebno smotrno delo proti zlorabi alkohola.«

Torej: Vsi, prav vsi zavedni katoličani naj bi se združili v boj proti največjemu škodljivcu alkoholu in proti opojninam. Skušnja zadnjih desetletij nas prepričuje, da posamezniki ne zmorejo veliko. Treba je načrtnega boja vseh, ki hočejo človeštvu dobro. Danes pa: Manjka še vedno pouka, razjasnjevanja, predavanj — apostolov treznosti.

ZA RAZVEDRILO.

Ozdravljen. Ta-le zgodba se pripoveduje; če bi se kje drugod sponesla, je pa veliko vprašanje.

Mlada, čvrsta ženka je bila že poldruho leto v zakonu s postavnim možem-posestnikom, ki je pa rad v kozarec gledal, če je bilo vino v njem. Če je prišel do pijače, ga je bilo težko proč spraviti. In tako je navadno prihajal domov po večini nakajen ob uri duhov. Žena se je jezno držala, včasih ga tudi ozmerjala pošteno in po zaslugi. Pa kakor na kozarec se je navadil tudi na oštevanje. Ko je nekoč spet okrog polnoči prikrevsal domov, stopi žena resno predenj in zapreti kakor pod prsego: »Prvikrat ko prideš zopet tako pozno domov, bom vzela otroka, pa bom skočila z

njim v vodo.« — Mož je tako malo uvaževal to pretinjo, da ga je koj drugi večer žehtal in se prigibal okrog ene ponoči na svoj dom. Žena mu odpre vrata na stežaj, postavi luč na mizo, pritisne otroka štirih mesecev k sebi, pa hiti proti vodi. Mož se prestraši in leti za njo. Pa bila je vedno nekaj korakov naprej. Slišal je samo še, da je nekaj v vodo štrbunknilo. Mož nič ne pomisli, se spusti v precej globoko reko, pograbi otroka za obleko in skoči brž na suho. Ko ga hoče poljubiti, zapazi smrček domačega mucka, ki je bil ovit v cunje, in je obupno zamijavkal. Nejevoljen se odpravi brž domov, a vežna vrata so bila zaklenjena. Še-le, ko je sveto obljubil, da čez deseto uro zvečer ne bo nikdar ostal v gostilni, so se vrata odprla. Bil je mož beseda. Odslej se je držal doma in je gostilniško družbo sploh opustil, ker ni maral, da bi ga kdo zaradi »mucka« zbadal.

Laž ima kratke noge. K nekemu slovečemu zdravniku v Edingu na Škotskem je prišelna preiskavo možakar, ki je hotel, da bi kar najbolj poceni opravil. Zdravnik je bil na glasu, da je vsakega bolnika kar moči natančno preiskal. Za ta trud je napravil precej velik račun; za naslednje obiske je pa zahteval samo nekaj malega.

To navado je hotel izrabit v lastno korist omenjeni možakar, pa se je predstavil zdravniku tako, kakor da je že enkrat bil na preiskavi: »Spet sem tu, g. profesor,« pravi, ko pride v zdravniško sobo.

Doktor ga pogleda čez očala, nič ne reče in začne svoje tiho preiskovanje. Trajalo je lep čas. Končno se vzravna in nič drugega ne reče kot: »Vzemite prav taka zdravila kakor zadnjič.«

*

Povsod poreden. Ameriški šaljivec Mark Twain je poslušal pridigo imenitnega cerkvenega govornika. Po končani službi božji se mu približa in ga nagovori: »Prečastni! Vaša pridiga je bila odlična; samo nekje sem jo poprej že dobesedno bral v neki knjigi.«

Pridigar pripomni, da to ni mogoče, ker je govor docela sam sestavil.

»Bom pa dokazal,« pravi Twain. »Poslal vam bom, kjer se dobi vsa vaša pridiga od besede do besede.«

»To bo močno zanimivo,« meni pridigar.

Mark Twain je nato poslal pridigarju — besednjak.

Ljubezen, ki je zasidrana v Bogu, piše: »Bog naj bo v tvojem srcu, v tvojem duhu in tvoji duši, izvoljenka, kakor sem tudi jaz ves skrit v Kristusu. Ljubim to ljubezen, močna je in brez pridržka, vsa sladka, vsa čista in mirna, vsa v Bogu.«

VSEBINA: Članki: Kristus v velikem mestu. (I. Simenc.) — Krščanska družina: Kristus, kralj kršč. družin. — Vzor mater in pa... (P. M. Mlekuž.) K luči: Večerni razgovori. (P. dr. R. Tominec.) — „Če bo božja volja...“ (J. Langerholz.) — Marijine družbe: Ljubezen sv. Terezije D. J. (Dr. H. Knavs.) — KA in MD: Tudi to bi bilo polje... (J. L.) Sveti obredi: Kristus - Kralj. — Zadržanje pri molitvi. Pesmi: Slika. (Rohotnikov.) — „Le rožni venec mi ostal je.“ — (Fr. Neubauer.) — Listek: Carstvo brezbožnikov. — Iz življenja Cerkve: Po svetu in domovini. Baragov kotichek. — Slov. pregovori. (I. Sašelj.) — Anekdote. — Razno: K našim slikam. Prvič pri ptujsko-gorski Mariji. — Odgovori. Opazovanja. — Za razvedrilo.

Cena »Bogoljubu«: za posamezne naročnike 20 din, v skupinah po 18 din; v Nemčiji 2 Rm; v Italiji 15 lir v Franciji 32 fr. v Ameriki 1 dol. letno. — Izhaja mesečno

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za oktober 1940.

Splošni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Obnova delavskih družin v Kristusu.

Misljonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Socialne ustanove v misljonih

Mesečni zavetnik: Angeli varuhi (2).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1	Torek	Remigij škof	Ljublj. lazaristi	Laško
2	Sreda	Angeli varuhi	Dovje	Loka pri Z. m.
3	Četrtek	Terezija Det. J.	Tomiselj	Dol pri Hrastniku
4	Petek	Francišek As. s.	Gornji Logatec	Sv. Rupert n. L.
5	Sobota	Placid in tov. m.	Ambrus	Sv. Jedert n. L.
6	Nedelja	21. pob. Bruno	Bloke	Razborje
7	Poned.	Rožnovenska M. b.	Ljublj. Sp. Šiška	Trbovlje
8	Torek	Brigita vdova	Rovte	Trbovlje
9	Sreda	Dionizij škof	Polom	Sv. Miklavž n. L.
10	Četrtek	Francišek Borgija	Šmihel pri Žuž.	Sv. Marjeta p. R.
11	Petek	Materinstvo M. D.	Vodice	Sv. Lenart n. L.
12	Sobota	Maksimilijan škof	Sv. Gora	Širje
13	Nedelja	22. pob. Edvard kr.	Rob	Jurklošter
14	Poned.	Kalist I. p. muč.	Ljublj. Mar. dom	Sv. Jurij ob Pes.
15	Torek	Terezija Vel. d.	Selo, Karmel	Vištem
16	Sreda	Hedviga vdova	Strožja cenzura filmov	Brežice
17	Četrtek	Marjeta Alakok	Zaupanje v Srce Jezusovo	Murska Sobota
18	Petek	Luka evangelist	Vzgoja požrtvovalnih apostolov	Brežice, franč.
19	Sobota	Peter Alkant. sp.	Kazen za javno pijanost	Cankova
20	Nedelja	23. pob. Misljonska	Zanimanje za misljone	Sv. Vid n. Cerkn.
21	Poned.	Uršula d. muč.	Uršulinke, njihovi zavodi	Ljublj. uršulinke
22	Torek	Melanij škof	Družinska ljubezen in uslužnost	Škofja Loka
23	Sreda	Serafin škof	Nedeljski počitek rokodelcev	St. Urška gora
24	Četrtek	Rafael nadang.	Pravična plača delavcem	Dol pri Ljubljani
25	Petek	Krizant in Darija	Razprte družine	Spodnji Brnik
26	Sobota	Evarist p. muč.	Vztrajnost v preganjanju	Jezerško, Sv. A.
27	Nedelja	Kristus Kralj	Da bi nam Kristus vladal	Ig
28	Poned.	Simon in Juda	Odprava grešnih priložnosti v tov.	Črnuče
29	Torek	Božidar opat	Več krščanske ljubezni	Rudnik
30	Sreda	Alfonz Rodríguez	Gojitev notranjega življenja	Lom
31	Četrtek	† Volbenk škof	Ta mesec umrl.	Radviljica
				Gornji Petrovci
				Pišce
				Kančevci
				Bizeljsko
				Dobova

Odpustki za oktober 1940.

I. Odpustki za ves oktober.

1. Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odp. 7 let. 2. P. o. na r. v. nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del r. v., če obenem obiščejo cerkev. 3. P. o. zadobe kateri koli dan oni, ki po omenjeni osmini tekem oktobra vsaj 10 dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh oktobra.

2. Sreda, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, prejmejo sv. ohh. in molijo po n. sv. o.

3. Četrtek, prvi v m. P. o. čl. br. sv. R. T. v br. c.: če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. c.

4. Petek, prvi v m. Sv. Francišek Ser. P. o.: 1. vsem, ki prejmejo spravno sv. ohh., nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. S. in molijo po n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor včeraj; 4. istim kakor 10. dan — V. o.

5. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki prejmejo sv. ohh., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadostujejo za njej storjena žaljenja in molijo po n. sv. o.

6. Nedelja, prva v m., rožnovenska. Sv. Marija Franciška. Od včeraj popoldne pa do danes popolno dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena r. v. br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev (oz. kapelo) in tam molijo p. n. sv. o. šestkrat

»Oče naš...« »Zdrava Marija...« in čast bodi. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v v. Vrh tega čl. r. v. br. tri p. o.: 1. če v br. c. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. c. nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. T. — P. o.: 1. čl. br. sv. S. I.; 2. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 3. istim kakor 10. dan.

10. Četrtek, Sv. Daniel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška.

11. Petek, Materinstvo Device Marije. Osmina sv. Franciška. P. o.: 1. čl. br. N. Li. G. v br. c.; 2. istim kakor včeraj.

12. Sobota, Sv. Serafin. P. o. istim kakor 10. dan.

15. Nedelja, Sv. Terezija. P. o.: 1. danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah; čl. škap. br. karmelske M. b. tudi v žup. c., če ne morejo obiskati redovne; 2. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor 3. dan; 4. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjanje sv. vere in p. n. sv. o.

19. Sobota, Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Ponedeljek, Sv. Uršula. P. o. čl. br. sv. Uršule danes ali v osmini v br. c.

26. Sobota, Bl. Bonaventura. P. o. tretierednikom.

27. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo sv. r. v.

28. Ponedeljek, Sv. Simon in Juda. P. o. čl. družbe sv. Petra Klav. kakor 15. dan.

30. Sreda, Bl. Anzel. P. o. istim kakor 10. dan.

Bolni na pljučih!

Tisoči že ozdravljeni!

Zahtevajte takoj knjigo o moji novi umetnosti prehranjevanja,

ki je že marsikoga rešila. Ona more poleg vsakega načina življenja pomagati, da se bolezen hitro preмага. Nočno znojenje in kašelj prenehata, teža telesa se zviša ter po poapnenju sčasoma bolezen preneha.

R e s n i m o ž j e zdravniške vede potrjujejo prednost te moje metode in jo radi priporočajo. Čim prej začnete z mojim načinom prehranjevanja, tem bolje.

Popolnoma zastonj dobite mojo knjigo, iz katere boste črpali mnogo koristnega. Ker ima moj založnik samo **10.000 komadov za brezplačno** razpošiljanje, pišite takoj, da se boste mogli tudi Vi prištevatati med one srečneže.

Zbiralnica za pošto:

Pannonia Apotheke, Budapest 72
Postfach 83, Abt. Z. 493.

ODOL je antiseptikum, ki preprečuje gnilobo in razkroj v ustih ter — pri dnevni uporabi — varuje zobe pred propadom. Kdor uporablja za mehanično čiščenje zobno kremo Odol, opravlja pravilno nego ust in zob.

Odol

Na jugu Prednje Indije je razširjena kriva vera, ki se nje pristaši imenujejo »jakobiti«. Vseh teh vernikov je še okrog 300.000. Videti pa je, da se bodo kmalu vsi povrnili v naročje sv. Cerkve. Nedavno je bil sprejet v katoliško Cerkev njih škof Mar Tome Dioscorosa. To je bil že četrti jakobitski škof, ki je sledil vabilu milosti božje. Pred njim so se spreobrnili že trije jakobitski škofje in z vsakim tudi več duhovnikov in do 30.000 vernikov. Prvi je bil škof Mar Ivanios, drugi Mar Teofilos (l. 1930), tretji pa Mar Severios (l. 1937).

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo Din 12.—

SALDA - KONTE
ŠTRACÉ-JOURNALE
SOLSKÉ ZVEZKE
MAPE-ODJEMALNE
KNJIŽICE - RISALNE
BLOKE IN DRUGO

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

knjigoveznica

JUGOSLOVANSKE TISKARNE V LJUBLJANI

KOPIJARJEVA ULICA ST. 6/II

»Križno vojno za čisto berivo« je započelo katoliško mladinsko združenje v državah Sev. Amerike. Njih geslo se glasi: »Doli z nenravnim slovstvom!« Člani se obvežejo, da ne bodo jemali v roke in ne brali ne divjih romanov ne zločinskih povesti, seveda tudi ne drugih pohujšljivih spisov. — Kako glasen opomin imajo v tem ravnanju mladih vzornih ljudi predvsem starši, ki bi morali vestno skrbeti, da se seznanijo njih otroci samo z zanesljivimi in nravno dobrimi knjigami in časopisi.

V tretje gre rado. V zadnjem času so se poslovile od gledišča tri pariške gledališke veličine in se odločile za redovno življenje: Yvonne Hautin, Suzana Delorme in Mary Wendling. Poslednja je mlada, lepa in med občinstvom priljubljena Elzačanka in že več mesecev ni nastopila na odru. Prodala je vso opravo in bila sprejeta v nekem lyonskem samostanu. Tam je že napravila noviciat; pozneje pa se bo preselila na neki oceanski otok, kjer bo stregla gobavcem.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

ZADRUGA Z NEOMEJENIM JAMSTVOM

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 6 (V LASTNI PALAČI)

OBREŠTUJE HRANILNE VLOGE
NAJUGODNEJE. NOVE IN STARE
VLOGE, KI SO V S A K Č A S
IZPLAČLJIVE, OBREŠTUJE PO

4% PROTI ODPOVEDI DO **5%**

Jugoslovanska tiskarna

v Ljubljani

Kopitarjeva ulica 6

dobavlja v okusni opremi: knjige, brošure, cenike, jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE ali BAKROTISKA

Izdeluje tudi vse za ilustriranje tiskovin potrebne osnutke, risbe, predloge in

K L I Š E J E

TOČNA POSTREŽBA ● ● UMERJENE CENE

Kraljica rožnega venca

